

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

CORK CITY FC | DE STILSTAANDE FASE | RECREATIVO DE HUELVA
DANIEL MINEA | BRERA FC | ZWARTE LEEUW

COLOFON

CATENACCIO 2 | MEI 2019

Verantwoordelijke uitgever
vzw Eskabee 1935
Kloosterstraat 83/1
9120 Beveren

Redactie
Robin Beck, Nick Claeskens,
Michiel Hoorens, Nico Dierickx,
Gino Van Looy, Steve Abrams

Corrector
Steffen Peelmans
(detaaldokter.be)

Lay-out
Koen De Vuyst

Social Media & Marketing
René Vermeulen, Michiel Hoorens

Contact
www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com

🐦 twitter.com/Catenaccio_mag
📷 instagram.com/catenacciomagazine
📘 facebook.com/Catenacciomagazine

CATENACCIO

INHOUD | MEI 2019

06 | THE REBEL ARMY

20 | DE STILSTAANDE FASE

40 | ERFGOED IN GEVAAR

54 | KLINKEN OP STEAUA

66 | GEK OF GENIAAL

80 | ALLES OP EIGEN KRACHT

boost

BODY & MIND

**Een nieuwe luxewellness voor zowel
hotel- als niet-hotelgasten.**

**Dat is BOOST Body & Mind
bij Van der Valk Hotel in Beveren!**

Wellness & Beauty
Zwembad & Fitness
Group & Personal training
Prive verhuur
Arrangementen

Hotel Beveren

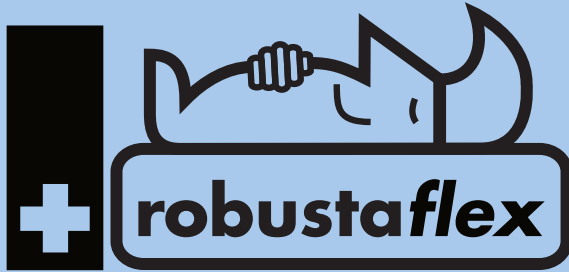
Gentseweg 280 | 9120 Beveren-Waas

+32 3 775 86 23

(24 uur, 7 d/w bereikbaar)

www.hotelbeveren.be
info@hotelbeveren.be

www.robustaflex.be

www.vastiau-godeau.be

www.cscpac.be

www.solvias.be

ROBIN BECK

THE REBEL ARMY

CORK CITY FC

Foto Nick Claeskens

Foto Nick Claeskens | John F. Kennedy

THE REBEL ARMY

In Ierland is voetbal geen prioriteit. Zelfs de voor ons compleet onbekende sporten *Gaelic football* en *hurling* zijn er belangrijker. De populairste sport ter wereld wordt er slechts matig aanbeden, gemarginaliseerd zelfs. Faillissementen en schrappingen zijn er de regel, duurzame clubs de uitzondering. Maar sinds de burgers van een stad in het zuiden van het eiland het licht zagen, lijkt de kentering ingezet. Welkom bij Cork City FC, waar eendracht nog macht maakt.

GRASMAGIE

Wie per vliegtuig vanuit Zaventem richting Dublin reist, verspeelt nog geen twee uur in de lucht. Het valt altijd wat af te wachten hoe de stemming tussen vakbonden en personeel bij Ryanair zal zijn, maar vandaag kunnen we rekenen op een redelijk stipte vlucht naar de Ierse hoofdstad. Het is echter niet, zoals bij de meeste mensen, het eindpunt van onze trip naar het smaragden eiland. Dat ligt immers in het zuiden van Ierland, waar Cork ligt, een stad met zo'n 125.000 inwoners. *The Rebel City*, de derde stad van Ierland, is zowat de tegenpool van Dublin, zoals haar bijnaam al doet vermoeden. Die bijnaam dateert al vanuit de Middeleeuwen toen ene Perkin Warbeck in de stad steun kwam zoeken om een coup te plegen tegen de Engelse koning Henry VII. Maar ook in de meer recente tijden van burgeroorlog tegen de Britten begin vorige eeuw toonde Cork zich steeds van haar meest rebelse zijde.

Van die bloederige taferelen valt vandaag de dag niks meer te merken. Wie het waagt om de meer dan drie uur durende trip per wagen, bus of trein naar Cork te maken, ziet onderweg de stedelijke omgeving overgaan in de groene heuveltoppen die het eiland zo typeren. Bij aankomst geeft de zon een hier zelden voorkomende prachtige gloed over de stad, waarvan het centrum doorkruist wordt door de River Lee. Dat centrum is omringd door enkele heuvels met volgebouwde flanken en

toppen waarop uiteraard de nodige kerken zijn opgetrokken. Het zicht van corpulente Ieren, die zich al puffend naar boven slepen op de steile straten, amuseert ons, terwijl de aanwezigheid van de ontelbare pubs in het straatbeeld ons doen hunkeren naar een frisse Guinness.

Vrijdagochtend. Terwijl de Guinness van gisteravond nog nazindert in hoofd, maag en darmen, trekken we de buitenwijken in. Het residentiële Turners Cross heeft twee toeristische trekpleisters te bieden. En terwijl de meningen over de 'prachtige' art deco-architectuur van die eerste, de bombastische en streng uitzierende *Church of Christ the King*, danig uiteenlopen, bestaat er geen discussie over de esthetiek van de thuishaven van Cork City. Het stadion van de voetbalclub ligt midden in een woonwijk, straalt de authenticiteit uit van de gouden dagen van het voetbal en beschikt over mogelijk de best verzorgde grasmat die we ooit mochten aanschouwen. Het zonnetje maakt intussen het beste in de Ieren wakker. De buurman van het stadion poseert dan ook gewillig voor onze camera, terwijl hij nauwgezet zijn deurlijsten aan het bijschilderen is.

De man van de grasmagie blijkt John te zijn, één van de twee terreinverzorgers die hier eindeloos rond lijken te rijden met de maaier. Net als de klussende buur die we zonet aanspraken, is John de vriendelijkheid zelve, al verwordt zijn verhaal door zijn zware accent soms tot een

Foto Nick Claeskens

▲ Turners Cross.

onbegrijpelijke monoloog. Hij neemt ons mee naar de persloge, een aftands houten kot op het dak van de zijtribune. Het stof dwarrelt er in het rond, maar het uitzicht over het stadion en de uniforme daken van de stad is adembenemend. Terwijl hij vakkundig poseert voor de foto, fronst hij de wenkbrauwen als we onze plannen voor de rest van de dag uit te doeken doen.

THE REAL JFK

We reizen zo dadelijk immers per supportersbus af naar het verre Dundalk, een plek tussen Dublin en Belfast tegen de grens met Noord-Ierland. We moeten al om twee uur 's middags vertrekken, want de trip zal naar schatting zo'n vier uur duren op de druk bereden snelwegen van het eiland. En dat op een vrijdagmiddag, terwijl de doorsnee werkende Ier zijn laatste uurtjes richting weekend klopt. *"We spelen op vrijdag om de moordende concurrentie met*

Gaelic football en hurling te ontlopen", legt een trouwe supporter ons al snel uit, waarna hij een lofrede afsteekt over hurling als 'de snelste balsport ter wereld', die een kruising lijkt te vormen tussen hockey en lacrosse.

Wie de tijd op de bus wil doden door pinten te hijsen, is bij de organisator van deze voetbaltrip aan het verkeerde adres. John F. Kennedy, volgens de uitbater van de fanshop 'the real JFK', startte enkele jaren geleden met de zogenaamde *family coaches*, waarop supporters op voordelige wijze, maar wel bloednuchter, kunnen afzakken naar de uitwedstrijden. Een maatregel die een gevolg is van de zeer vertroebelde relatie tussen alcohol en voetbal in Ierland, want ook tijdens de wedstrijd zal er geen enkele vorm van bier te krijgen zijn in het stadion. De warme gloed van het gerstenat wordt op deze busreis vervangen door het ongelooflijke charisma en de naastenliefde van John. Hij stelt ons ludiek voor aan alle

Foto Nick Claeskens

Terreinverzorger John aanschouwt zijn heiligdom. ▲

medereizigers, vraagt om de haverklap oprecht of iedereen zich comfortabel voelt en deelt met de glimlach snoepjes uit aan jong en oud. "Als je genoeg winegums opeet, voel je het misschien ook," schatert John uit, nadat ik hem eerder vroeg of we misschien net voor de match een pintje kunnen drinken om wat meer in de sfeer te komen.

BRIEF VAN DE JUFFROUW

Kennedy is echter meer dan de gemiddelde goedzak met een hoog knuffelgehalte. De 55-jarige *community worker* lag nu bijna 10 jaar geleden mee aan de basis van het voortbestaan van het in 1984 opgerichte Cork City FC. Met meer dan 2 miljoen euro schulden zag het er nochtans bijzonder slecht uit voor de club uit een stad waar de in het verleden opgedoekte voetbalteams niet meer op één hand te tellen zijn. "We werden eigenlijk gered door een onderwijzeres uit het basisonderwijs. Ze schreef een brief naar de

rechtbank over het belang van de voetbalclub voor de gemeenschap in Cork. De rechter las de brief voor en vroeg aan de aanwezigen of er geen alternatief was voor een zoveelste faillissement in het Ierse voetbal." Eén moedige groepering stond op: de een jaar eerder opgerichte supporterstrust FORAS, Iers-Gaelisch voor 'ontwikkeling' en een acroniem voor Friends Of (the) Rebel Army Society. Tot op de dag van vandaag hebben de supporters de touwtjes in handen in Cork. Nooit ging het beter met het voetbal in de stad ...

"We hebben al een verschrikkelijk moeilijk parcours afgelegd", weet John, die destijds verkozen werd als bestuurder van de club. "In de eerste plaats moesten we degraderen naar de First Division, mét een puntenaftrek. Een week nadat we de ploeg overnamen moesten we dan ook al vol aan de bak voor de eerste competitie-match in en tegen Derry City. We arriveerden met exact twaalf spelers die we

DE STAD VAN ROY KEANE

De geschiedenis van het voetbal in Cork kent enkele opmerkelijke figuren. Zo strikte Cork Celtic FC, één van de vele voorgangers van de huidige formatie, eind jaren 70 enkele wereldvedetten, zij het telkens voor niet langer dan een maand. Geoff Hurst, Uwe Seeler en zelfs de legendarische George Best – dikke pluim voor de quizzer die de 16 verschillende ploegen kan opnoemen die de Noord-Ier op 10 seizoenen tijd sleet – passeerden de revue. Een man die effectief iets betekend heeft voor het voetbal in de stad is Bobby Tambling, wiens doelpuntenrecord voor Chelsea pas in 2013 werd gebroken door Frank Lampard. Hij speelde vier seizoenen lang voor Celtic.

Maar er mag geen twijfel bestaan over wie de grootste voetbalheld van Cork is, want die eer is overduidelijk weggelegd voor Roy Keane. Het Ierse icoon is geboren en getogen in de arbeiderswijk Mayfield in het noorden van de stad. Keane legde in zijn tienerjaren verschillende tests af bij Ierse en Engelse teams, maar werd telkens te klein bevonden. En zo bleven er slechts twee keuzes over: Cork City of stadsgenoot Cobh Ramblers. Het werd in laatste instantie Cobh, dat welgeteld één jaar genot kon hebben van de middenvelder, vooraleer hij door Brian Clough naar Nottingham Forest werd gelokt. De rest is geschiedenis.

Keane is uiteraard niet onbesproken. Zijn driftbuien, vliegende tackles, aanleg voor opstootjes en krasse uitspraken zijn minstens even bekend als zijn onmiskenbaar fenomenale voetbaltalenten. Maar hier in Cork is de Manchester United-legende een ware held om een wel heel bijzondere reden. *“Roy Keane doet echt heel veel voor onze stad. Hij bezoekt fans in het ziekenhuis, hij verschijnt regelmatig op scholen om maatschappelijk projecten te ondersteunen en hij was ook al een paar keer bij ons op bezoek. En dat alles doet hij onder de radar, want hij loopt daar niet mee te koop in de media. Hij doet het om mensen in moeilijke omstandigheden steun te geven en niet uit eigenbelang”,* vertelt Niamh. *“Roy volgt altijd zijn hart en daar houden we wel van in Cork.”*

nog snel een contract hadden kunnen regelen, in ... Noord-Ierland. Het katholieke Derry speelt namelijk uit veiligheidsoverwegingen in de Ierse competitie. Het werd 1-1 en we waren vertrokken, althans op sportief vlak."

Want op het veld bleef de ploeg wel in roulatie, maar de schuld van enkele miljoenen die bleef uiteraard overeind. Het nieuwe bestuur had dan ook de taak om te gaan onderhandelen met de schuldeisers en zoiets is nooit een gemakkelijke opdracht. Eerst werd de fiscus overtuigd om de schulden gespreid over vier jaar af te betalen. Vervolgens was het de beurt aan de lokale sponsors en leveranciers. *"We hebben van in het begin de nadruk gelegd op good governance en wilden onze sponsors tonen dat het anders kon en moest. De meeste schuldeisers hadden begrip voor ons, gewone mensen met een hart voor de club en geen gehaaide zakenmensen. Zonder al dat begrip van de lokale handelaars was City er niet meer geweest. Sindsdien houden we ons aan dezelfde normen en waarden als een decennium geleden, waardoor we alleen maar sterker geworden zijn."*

Het duurde tot 29 oktober 2011 vooraleer Cork City zich uit wat de Ierse voetbalfans *the Graveyard* noemen, knokte. Op de allerlaatste speeldag van het seizoen trokken 2500 supporters naar Dublin voor de match tegen de leider in de First Division, Shelbourne. Het werd voor vele fans de avond van hun leven, want het winnende doelpunt in de 94ste minuut leverde op de valreep een onverhoopte titel op. En de doelpuntenmaker was niemand minder dan Graham Cummins, geboren en getogen in Cork. Mooier kon het niet worden.

SHITHOLE

JFK moet stilaan een einde breien aan zijn modern voetbalsprookje, dat gerust in boekvorm kan worden gegoten. Zelden iemand met zoveel liefde voor een voetbalclub horen vertellen, besef ik, terwijl ik dankbaar terugkeer naar mijn zitje en John begint aan zijn laatste snoepbedeling. We naderen eindelijk onze bestemming, Oriel Park. *"Een krot van een stadion,"* had een andere heldin van the Rebel Army die ik hier ga ontmoeten me daags voordien aan de telefoon verteld. *"Het is de eerste keer in drie jaar dat we hier terugkomen. In de voorbije jaren weigerden de meeste fans naar de wedstrijd te gaan uit protest voor*

de slechte omstandigheden voor bezoekers. Het bezoekersvak is verschrikkelijk. Er zijn geen degelijke toiletten, er is niks overdekt en er lagen vorige keer zelfs dode muizen!" En terwijl we hopen dat de lieve Niamh – een Ierse voornaam die je uitspreekt zoals die van actrice Neve Campbell – O'Mahony lichtjes had overdreven, wordt die hoop al snel de kop ingedrukt door de gastvrije fans van Dundalk die we ontmoeten in de pub nabij het stadion. *"Jullie reden van Dublin naar Cork om dan een familiebus terug te nemen naar dit beschamende 'shithole'? Jullie zijn knettergek!"* lacht een reeds behoorlijk aangeschoten thuisfan ons uit.

Wanneer ze net voor de aftrap *the shithole* betreedt, legt Niamh ons uit waar we zijn beland. *"Dundalk is de tegenpool van Cork City. Geen enkele vorm van fanparticipatie. Wel heel wat kortetermijndenken en een wispelturige Amerikaanse eigenaar die begin dit jaar zijn aandelen in Bournemouth verkocht en ook Saint-Etienne grotendeels in handen heeft. Ze hebben wel een goede ploeg en werden vorig seizoen kampioen. Het wordt een lastige klus."* Waar die Amerikaanse investeerder alvast geen cent insteekt, is het stadion. Het ligt er zo slecht bij, dat het haast nostalgisch wordt. Stokoude overdekte tribunes in Engelse stijl langs de zijde, massieve lichtpylonen en een grauwe gradin voor ons. Alleen het kunstgrasveld past niet in het plaatje, maar het is wel een wapen voor de thuisploeg.

Er staat heel wat op het spel vanavond, al staat het huidige seizoen slechts in de kinderschoenen. In Ierland wordt de competitie immers afgewerkt tussen februari en oktober. Regerend landskampioen Dundalk neemt het op tegen Cork, dat haar laatste titel won in 2016, nog geen 7 jaar nadat het door het oog van de naald kroop en op de rand van schrapping stond. De bezoekers startten niet al te goed aan het seizoen, maar ze hebben slechts één doel voor ogen en dat is Europees voetbal spelen. *"Wie in Ierland de titel wint, krijgt daarvoor 100.000 euro. Een plaatsing voor Europees voetbal is echter lucratiever en brengt meer dan het dubbele op. De strijd voor de eerste drie plekken is dan ook van kapitaal belang voor alle topclubs. Erbuiten vallen is financieel dodelijk voor ploegen die zich niet wapenen tegen een tegenslag. Ook voor ons betekent dat sowieso een financiële tegenvaller, die we het liefst willen vermijden."* Het typeert nog maar eens de fragiliteit van het Ierse voetbal

en verklaart misschien waarom zich menig schandaal voltrekt in deze competitie.

Voor aanvang van de match bijvoorbeeld belandt onze fotograaf haast zonder het goed en wel te beseffen in een rel tussen enkele jonge supporters en de lokale politie. Reden is een vlag die The Rebel Army heeft opgehangen, waarop het ontslag van John Delaney wordt geëist. De voormalige CEO van de voetbalbond (nu kunstmatig tot vice-CEO gebombardeerd) wordt beschuldigd van onrechtmatige verrijking en dat was eerder deze week de aanleiding van de protesten tijdens Ierland-Georgië, waarbij het thuispubliek tijdens de wedstrijd het veld bekogelde met tennisballen. Nadat de gemoederen tussen harde kern en politie bedaard zijn – geen enkel idee waarom de politie trouwens zo nodig de vlag in beslag wou nemen – mogen we ons opmaken voor de topmatch van het weekend.

Er zijn zo van die matches waarin een mens zich afvraagt: “Waarom is dit ook weer de mooiste sport op Aarde?” Dit is er absoluut zo één, althans wat het spelpeil betreft. Werkelijk niks boeiends brengen deze twee Ierse topclubs op de mat. Dat we spelen op kunstgras lijkt zelfs de thuisploeg vergeten te zijn, want ze knalt elke bal naar voor als in de hoogdagen van het kick-and-rush-voetbal. Kansen vallen er al evenmin te noteren, al maakt ene Michael Duffy net voor rust het enige doelpunt van deze wedstrijd. Pas in de absolute slotfase van de match komt er wat animo in het spel. De thuisfans zetten zich achter hun team. Ze staan als sardiënen opeengepakt onder het opvallend lage dak van de stokoude staantribune en knallen flink wat decibels de lucht in. Maar het is Cork dat bloed ruikt en graag een puntje zou meepikken bij de kampioen. Ze claimen twee strafschoppen en profiteren bijna van een mentale inzinking van de thuisdoelman, maar verder komen ze niet. En zo moeten we met een nederlaag, de herinnering aan een draak van een wedstrijd en zonder pintjes terug de bus op voor een ellenlange tocht naar Cork.

Maar The Rebel Army lijkt het allemaal wel te kunnen relativiseren. Zijn het de atypisch zachte weersomstandigheden die al snel terug een glimlach op het gezicht van de bijna 200 uitsupporters toveren? Of beseffen ze gewoon dat het in voetbal om winnen, verliezen maar zeker ook overleven gaat? “De supporters van Dundalk mogen dan

wel in een roes leven na het kampioenschap van vorig seizoen, maar ze beseffen niet wat de gevolgen zullen zijn als de Amerikaanse investeerder er binnen een paar seizoenen de brui aan geeft”, vertelt Jonathan O'Brien me. Het voormalig bestuurslid van Cork City zetelt tegenwoordig in het Ierse parlement voor het linkse Sinn Féin en blijft een vurig fan van de club uit zijn thuishaven. Terwijl we wachten om ons terug in de bus te settelen voor een lange terugweg, vertelt hij me in een notendop wat nu eigenlijk het probleem is met het voetbal op het eiland. En vooral: wat de enige oplossing is. “*Voetbal in Ierland is niet lucratief. Om te beginnen is het niet de meest populaire sport. Terwijl er in de jaren 70 soms 20.000 supporters naar de wedstrijden van Cork afzakten, mogen we vandaag al blij zijn met het bovengemiddelde aantal van 3783 toeschouwers dat vandaag de wedstrijd bijwoonde. De enige manier om duurzame clubs te creëren is door de fans bij het beleid te betrekken en de club in de gemeenschap te verankeren. Het is fijn om te zien dat bijna de helft van alle Ierse (semi-) profclubs dat intussen ter harte neemt, maar voor de rest zie ik de toekomst somber in.*” Stof tot nadenken, maar nu toch best even eerst wat slaap inhalen in onze ellenlange busrit hotelwaarts.

PLOEG IN DE GEMEENSCHAP

Zaterdag, onze derde en laatste dag in deze lieflijke stad aan de oevers van de Lee. We arriveerden vannacht pas om half drie aan ons hotel, ondanks de persoonlijke race tegen de klok die onze olijke bolle buschauffeur ervan maakte. Vandaag moeten we echter opnieuw vroeg uit de veren, want Niamh heeft ons uitgenodigd om een andere kant van Cork City te zien, de kant waarom het eigenlijk allemaal draait. Op de eerste afspraak komen we hopeloos te laat, maar onze rendez-vous is dermate respectvol dat hij prompt zijn opwarming van de jeugd ploeg even pauzeert om ons kort te woord te staan. De inmiddels 37-jarige Alan Bennett trachtte gisteren als invaller nog de meubelen te redden in het verre Dundalk, maar staat hier op deze zaterdagochtend met veel overgave gratis en voor niks (net als de rest van alle jeugdtrainers bij de club) de U-13 te trainen. Dat is de jongste categorie binnen de club, want voordien wordt er enkel bij lokale jeugdteams gespeeld, die niet geaffilieerd zijn met Ierse profteams. “*Cork City is zoveel meer dan een voetbalclub*”, stelt de kapitein

Foto Nick Claeskens

Corkfans in Oriel Park, Dundalk. ▲

vanuit het hart. *“Het belang van deze club voor de gemeenschap is immens. Binnenkort zal ik mijn schoenen aan de haak moeten hangen, maar ik wil me blijven verbinden aan deze prachtige ploeg en inzetten voor de jeugdwerking.”* Vol trots poseert hij voor onze camera alvorens zich terug naar zijn spelers te haasten, maar niet voor hij ons bedankt om eens langs te komen. Niamh doet ons nog meer eerbied krijgen voor dit rolmodel binnen de club: *“Toen hij jong was en moest gaan doorbreken in het eerste elftal, dacht hij vaak dat hij niet goed genoeg zou zijn voor Cork City, maar dat pakte toch wel anders uit”,* stelt ze vol trots. Dat pakte inderdaad anders uit, want Bennett speelde inmiddels meer dan 200 matches voor The Rebel Army, speelde voor verschillende teams in Engeland (waaronder Reading, Southampton, Brentford en Wimbledon) en schopte het zelfs tot lers international.

We zijn alweer aanbeland bij onze laatste

halte binnen deze bijzondere voetbalclub, Bishopstown, het trainingscentrum van Cork City, dat tot 1998 dienst deed als thuisstadion. State-of-the-art kunnen we het complex bezwaarlijk noemen, maar het gebouw straalt wel karakter en non-nonsensevoetbal uit. En laten we nu eerlijk zijn, van marmeren vloeren en gouden kranen is nog geen enkele sporter ooit beter geworden. Intussen begint het encyclopedisch geheugen van Niamh alweer op volle toeren te draaien. Ze toont ons het eerste logo van de club na de doorstart in 2010. *“Het opschrift ‘Cork City FORAS Co-op’ gold destijds als een voorlopige oplossing in afwachting van mogelijke claims van de vorige eigenaars.”* Even later houdt ze halt bij een foto van supporters die genomen is in België. Op 28 juli 2016 moest Cork immers op bezoek bij Racing Genk in de voorrondes van de Europa League en scoorde Leon Bailey het enige doelpunt van de avond. *“Een geweldige speler,”* herinnert

Foto Nick Claeskens

▲ Alan Bennett, trotse kapitein van The Rebel Army.

Niamh zich, *“maar hier in Cork heeft hij flink wat tackles moeten incasseren.”*

In de catacomben gaan we ook op de thee bij Erika Ni Thuama, die verantwoordelijk is voor de sociale projecten van de club. En die sociale projecten nemen hier een bijzonder prominente plaats in. Erika steekt meteen van wal: *“Cork City wil zoveel mogelijk mensen binnen de gemeenschap betrekken bij deze club, in het bijzonder de zwakkeren in onze samenleving. We werken bijvoorbeeld veel met ouderen. Recent zijn we gestart met ‘Football Memories’, waarbij we teruggaan in de tijd aan de hand van foto’s en oude artikels. Dat helpt niet alleen tegen dementie, maar is ook het ultieme middel om eenzaamheid te bekampen. Vorige maand kwam er op onze wedstrijd wandelvoetbal plots een fan met een zuurstoftank meespelen. Of dat gezond is weet ik niet, maar hij leek wel de dag van zijn leven te hebben en daar doen we het voor.”* De oudere bevolking actief houden is één ding,

maar het Ierland van de komende jaren zal ook zijn jeugd moeten steunen. Het door de financiële crisis van 2008 geteisterde land mag zich binnenkort ook gaan opmaken voor de gevolgen van de Brexit. *“We proberen via voetbal onze studenten klaar te stomen voor de toekomst. Aan jonge tieners geven we op lokale scholen lessen over hoe ze duurzaam met geld moeten omgaan en voor de iets oudere die voorbereiden op hogere studies, geven we zelfs opleidingen in bedrijfsbeheer op maat van voetbalclubs.”* En zo lijkt ook de toekomst van Cork City FC in de bestuurskamer reeds verzekerd.

Over een uurtje keren we terug naar de hoofdstad, dus gaan we nog even genieten van het lentesonnetje hier op de tribune. En net als ik durf te denken dat ik het plaatje van Cork City nu wel volledig vat, verrast The Rebel Army me een laatste keer. Niamh wijst me een jongeman aan die op de tribune onophoudelijk zit te twitteren. Hij zorgt voor

Foto Nick Claeskens

In Cork zijn de gemeenschap en de club bijzonder verweven. De buurman van het stadion poseert al klussend voor de foto. ▲

de live verslaggeving van de stadsderby tegen tweedeklasser Cobh Ranglers bij de U-19 en heeft een drukke middag, want de thuisploeg maakt brandhout van de lokale rivaal. De man is echter niet zomaar iemand, hij is de jongste voorzitter uit de geschiedenis van de club. *"Ik ben al sinds mijn 15de vrijwilliger bij de club en vorig jaar stelde ik me kandidaat als bestuurslid. Nu ben ik de jongste voorzitter uit onze geschiedenis, een hele eer. Ik blijf daarnaast ook gewoon actief binnen het sociale mediateam."* En lukt dat allemaal wel, supporters die een club runnen in deze moderne professionele voetbalwereld? *"Zeker en vast! We zijn trouwens ook geen dommeriken. Ik heb bijvoorbeeld een job met aanzien bij Amazon en probeer mijn kennis uit die loopbaan aan te wenden voor de club. Om de zes jaar wordt ons bestuur trouwens volledig herkozen, waardoor iedereen steeds fris en creatief blijft en niemand opbrandt. Ik hoop in mijn ambtsperiode onder meer te werken aan de*

financiële structuur van onze club op lange termijn en er ook voor te zorgen dat onze vrijwilligers, de belangrijkste pilaren van onze club, nog sterker aan onze club gebonden worden."

JFK is gearriveerd. Zijn oogjes zijn nog klein na een korte nacht, maar hij is in goed gezelschap. De man is speciaal nog even afgezakt om afscheid van ons te nemen en ons zowaar te bedanken voor een prachtig weekend. Maar als er hier één partij is die woorden van dank moet uitspreken voor het hartelijke onthaal, dan zijn wij het wel. Cork City FC mag dan slechts een kleine vis zijn in de internationale voetbalvijver, het is een club die op een ander vlak amper zijn gelijken kent. Op een vlak dat er trouwens écht toe doet, dat van de sociale kracht die voetbal kan teweeg brengen. Bij The Rebel Army zijn club en supporters een quasi perfect geheel. En dat is in deze moderne tijden een unicum.

ENDEE

COUNTER

Tijdverdrijf, we kennen het allemaal wel. De ene mens vult zijn vrije tijd door te doen alsof hij het blokje rond gaat lopen om zich in werkelijkheid over een pak friet of de overbuurvrouw te ontfermen. De andere daarentegen durft zich al eens vergapen aan vogels in de polder. In beide gevallen gaat het om vogelaars, maar daar gaat deze column niet over. Als je ze wil zien vliegen, dan stel ik voor dat je de minder begenadigde keepers uit de laagste klasse van het cafévoetbal eens gaat spotten.

Voor mezelf betekent tijdverdrijf me verdiepen in de wonderbaarlijke wereld van dé online encyclopedie bij uitstek, Wikipedia. Mijn favoriete artikels gaan over de meest gekke onderwerpen: de gijzelingscrisis in Moskou in 2002, de buitenaardse anekdotes van Betty en Barney Hill, zoogdieren die eieren leggen en de biografie van de uitvinder van de balpen. Voor deze column echter heb ik een extra artikel toegevoegd aan mijn reeds lijvige leeslijst, namelijk dat van de term 'playoff'.

Vanzelfsprekend volgt dan nu een definitie van de term 'playoff', waarbij ik er even op moet wijzen dat de correcte schrijfwijze eigenlijk 'play-off' is en ik dus vanaf nu ook play-off zal schrijven. Juist is juist. Hier gaan we: "In de sport is een play-off of eindronde een confrontatie tussen teams met als doel een kampioen, promotie/degradatie, of vergelijkbare beslissing te bepalen na een reguliere competitie."

Het leuke aan deze omschrijving is de term 'reguliere competitie'. Want als we het woord 'competitie' opzoeken, stoten we ergens in de definitie op het volgende: 'In de sport is de bedoeling van competitie doorgaans meer het meten van eenieders kunnen, en dat wordt dan uitgedrukt in een rangschikking.'

Aanschouw de boeman in deze definitie: 'rangschikking'. Rangschikking, dat is een ordening van hoog naar laag, van goed naar slecht, van winnaar naar verliezer. Blijkbaar, omdat er in de Belgische voetbalcompetitie ooit te veel verliezers waren, besloten ze bij de bond dan maar om ook van de winnaar een verliezer te maken, wat dan weer helemaal tegen de definitie van het woord winnaar indruist. Met de huidige formule – die ik voor ieders gezondheid nu eens niet ga verklaren – zorgt men ervoor dat de winnaar van de competitie zomaar eventjes de helft van zijn voorsprong verliest. Een winnaar die verliest? Only in Belgium! Kafka buigt nederig het hoofd. Tijdverdrijf, weet je wel?

SIERBESTRATING VAN MOERZEKE

Bij ons kunt U terecht voor private en openbare werken:

**Opritten
Parkings
Terrassen
Grondwerken
Bedrijfsverharding
Plaatsen van Siergrind
Plaatsen van kunstgras
Verschillende brievenbussen in natuursteen**

....

Maar sinds enkele jaren ook voor:

Vloer – en tegelwerken binnenshuis!

Contacteer ons voor een gratis – vrijblijvende offerte op maat van u project!

**Houtvoortstraat 53
9170 Sint-Gillis-Waas**

GSM 0475 85 57 11

www.vanmoerzekesierbestrating.be

**Volg ons op facebook voor de laatste info.
www.facebook.com/Vanmoerzekesierbestrating/**

NICK CLAESKENS

DE STILSTAANDE FASE

ANTWERPEN

DE STILSTAANDE FASE

Ze verdwijnen zienderogen in de grootsteden, de eens zo machtige stokoude cultclubs. De oudere generatie kent hen nog, alsof het gisteren was dat ze met afgeladen tribunes hun wedstrijden afwerkten. Bij de jongere generatie doen ze vaak zelfs geen belletje meer rinkelen. Financiële problemen, schaalvergroting of ruimtelijke ordening hebben hen in de anonimiteit gedreven, waar ze moedig maar wanhopig vechten om te blijven voortbestaan. Niets dat treurnis, nostalgie of passie zo in beeld kan brengen als fotografie. Catenaccio trok er dan ook op uit om deze voetbalromantiek in kaart te brengen. We trappen af in de Metropool, want in Antwerpen is het Belgische voetbal geboren.

DE MANNEN

DE MACCABI

KSC Maccabi-Voetbal Antwerp uit Hoboken is een buitenbeentje in het Belgische voetbal. De club werd in 1922 opgericht door leden van de Joodse Gemeenschap in Antwerpen en is ook vandaag de dag nog steeds gekend om haar Joodse geloofsvoorschriften. Eén van die voorschriften stelt bijvoorbeeld dat er geen jeugdwedstrijden gespeeld mogen worden op zaterdag, want dan is het voor veel jonge spelers sabbat geblazen. Aan bepaalde deuren van de kleedkamers vinden we ook de *mezoeza* terug, een tekstkokertje waarin een vers uit de Thora geschreven staat op perkament. In de cafetaria treffen we zelfs reclame voor koosjere hotdogs. Spijtig genoeg zijn ze vandaag niet beschikbaar.

De Maccabi is alom gekend in 't stad. Ze kreeg zelfs een straat naar zich vernoemd, de Maccabilaan op een kleine 100 meter van het stadion. Dat stadion, nu ja, één pracht van een tribune, werd door de club in 1961 overgekocht van de Cockerillscheepswerf en is sindsdien in authentieke staat onderhouden. De prachtige blauw geschilderde houten tribune is een lust voor het oog voor de talrijke groundhoppers die hier jaarlijks passeren. Zelfs daar waar er geen tribune is neergepoot, blijft de setting van dit sportcomplex erg bijzonder. Achter het ene doel doemt de 60 meter hoge Titan-kraan op boven de oerlelijke groene tennishal van omnisportclub Maccabi. Achter het andere doel ligt het terrein van RVC Hoboken, de lokale rivaal die herrees uit de as van wijlen KSK Hoboken.

De man die de club in goede banen blijft leiden is al sinds jaar en dag de aimabele Marcel Van Hees. De 84-jarige duivel-doet-al is een fenomeen. Hij ontvangt vandaag de pers, de scheidsrechter en de tegenpartij, fungeert als *'delegee'* en begint voor de wedstrijd zowaar zijn doelmaan/kleinzoon

een intensieve opwarming te geven. Marcel is al jaar en dag het bekende gezicht op deze club, wiens gloriédagen intussen al vele decennia achter ons liggen.

Op 27 april 1969 zakten meer dan 5000 toeschouwers af naar het Maccabi-stadion om getuige te zijn van de eerste promotie van de club naar de tweede klasse, althans dat was het plan. Promovendus Maccabi moest die middag winnen van Lyra, maar raakte niet verder dan een scoreloos gelijkspel. Racing Mechelen kon daardoor promoveren op basis van het aantal gewonnen wedstrijden. De Hobokenaren, gesponsord door zakenmensen uit de toen nog overwegend Joodse diamantsector, brachten destijds een team in stelling waar ze vandaag de dag alleen nog maar van kunnen dromen aan de oevers van de Schelde. Wanneer in 1972 de club immers degradeert naar de vierde klasse, gaat het bijzonder snel. Sinds 1974 behaalde Maccabi niet meer de nationale reeksen en sinds 2011 komt het zelfs uit in de laagste provinciale reeks. Ook dit seizoen zit promotie er niet meer in, al wordt er vanmiddag wel gewonnen van Antwerpen-Noord.

De sportieve gloriëtijden terughalen zal niet meteen meer lukken, maar Maccabi Hoboken blijft wel nog steeds een belangrijke vereniging binnen de Joodse Gemeenschap in Antwerpen. Foto's in de kantine herinneren bijvoorbeeld aan de *Maccabiade*, zeg maar de Joodse wereldspelen, die hier in 2003 werd georganiseerd en maar liefst 1400 atleten naar Hoboken lokte. Jeugd, geloof en het in stand houden van een stukje erfgoed van de stad Antwerpen, dat zijn de nobele doelen waar Marcel en de zijnen zich tegenwoordig op richten. Een gezonde keuze in een ongezonde voetbalwereld.

DE CATACOMBEN

DE ROCHUS

Toen in 1866 de cholera uitbrak in Deurne-Zuid dachten de mensen: "Hoe gaan we dat hier oplossen?" "Heel simpel", antwoordden de geestelijke notabelen van Antwerpen en ze bouwden een primitieve kapel voor Sint-Rochus van Montpellier, de patroonheilige tegen de pest en andere besmettelijke ziekten. De cholera verdween, maar de parochie van Sint-Rochus die bleef en groeide verder in alle geledingen van de gemeenschap in Deurne, ook in de sport.

Volgend jaar viert Rochus Deurne, dat al in 1937 de 'Sint' liet vallen en ook een tijdje Racing heette, haar honderdste verjaardag. Met haar stamnummer 665 is ze uiteraard niet de oudste club van Deurne – die eer is weggelegd voor het bevriende Royal Antwerp FC – en zelfs niet de tweede oudste. Olympic Deurne werd immers al een jaar eerder opgericht en speelde tot vorig jaar in de schaduw van de befaamde skipiste op de Ruggelveldlaan.

De Rochus straalt wel nog authenticiteit uit. Gelegen op de drukke Boterlaarbaan in het drukke centrum van Deurne-Zuid, is het voetbalveld volledig ingesloten door rijhuizen en moet de club gegarandeerd wekelijks gaan aanbellen om de vele ballen in de aanpalende tuinen te gaan zoeken. Achter het doel wordt het panorama beheerst door de Sint-Rochuskerk, die zijn naam gaf aan deze parel van een voetbalclub. De grote houten tribune die in de hoogdagen van de club zo mooi in het geel en zwart geschilderd was, heeft helaas de tand des tijds niet doorstaan. Na een dagje stormen in de Metropool waaide vorig jaar aan de andere zijde van het veld ook het dak van de minder fraaie staantribune.

Een bijzonder palmares heeft Rochus niet. Van 1932 tot 1938 speelde de club onafgebroken in de vierde klasse (toen nog Bevordering), doch verder dan dat kwam ze niet op het gebied van nationale escapades. Maar, in tegenstelling tot de andere belichte clubs in dit artikel, prijkt Rochus wel in

de hoogste regionen van het Antwerpse provinciaal voetbal. Dat dankt de club aan twee promoties op rij in 2017 en 2018. Toen bestuur en supporters in 2017 op het Antwerpse Zuid de eindrondewinst gingen vieren, belandde er per ongeluk een vuurpijl op het dak van Westerlo-speler Michael Heylen, wiens appartement deels in brand vloog. Ja, de voetbalwereld kan bijzonder klein zijn.

Het vuur wordt al sinds jaar en dag in de Rochus gebracht door de familie Loyaerts, wiens bouwbedrijf vlak naast het toepasselijk gedoopte Loyaerts-stadion ligt. Voorzitter Norbert is al bijna drie decennia lang voorzitter van de club, terwijl zoon Steven ook dagelijks op de club vertoeft, als bestuurslid en medewerker. Hij herinnert zich de gouden jaren 80 en 90, waarin de Rochus een fanionteam in stelling bracht dat al sinds de knapen aan elkaar hing en waarvan hij zelf doelman was geweest. Enkel de allergrootste talenten werden voor flink wat franken verkocht aan de grote clubs. De bekendste van die talenten was zonder meer Dirk Huysmans, die in 1988 naar het Lisp vertrok en negen jaar later met Lierse de landstitel veroverde. De voormalige 'Gouden Stud' (de – ondertussen gelukkig afgeschafte – prijs voor meest sexy voetballer) hangt nog regelmatig rond op de club. Hij sloot er in 2011 immers zijn loopbaan af en supportert ook voor broer Danny die er trainer is.

Als Rochus zich ook volgend seizoen handhaaft op het hoogste provinciale niveau, zal dat de eerste keer in haar geschiedenis zijn. Dat is één doel. Een ander is het opnieuw aanwakkeren van de eens zo fiere jeugdwerking van de club. Want ondanks de status van de Rochus en de goede sportieve resultaten van het eerste elftal, speelt de club dit seizoen zonder jeugd. Maar volgend seizoen start er opnieuw een onderbouw in Deurne, waaruit – wie weet – ooit een nieuwe Huysmans ontluikt.

HET HUIS

DEN TUUB

---

letwat verscholen tussen de bomen van het prachtige Rivierenhof, het grootste park van de stad Antwerpen, kwijnt Tubantia Borgerhout stilaan weg in het woelige voetballandschap van vandaag. Het stadion van 'Den Tuub', zoals de legendarische club door de oudere sinjoren steevast wordt genoemd, is nog slechts een schim van zichzelf. Hetzelfde geldt voor de club in het algemeen, al vecht een stel moedige sympathisanten sinds jaar en dag tegen de bierkaai om het hoofd boven water te houden. Zonder hen was het voor Tubantia al een decennium geleden einde verhaal geweest.

Bestuursleden Ronny Verhaert en Dimitri De Loecker proberen sinds jaar en dag het zinkende schip te redden. En ook al lijkt dat vaak tegen beter weten in, ze voeren wel degelijk een nobele strijd. Tubantia is namelijk een belangrijke brok Antwerpse voetbalgeschiedenis. De club werd in 1915 gesticht en is vernoemd naar de Nederlandse club HVV Tubantia uit Hengelo, een club die in 1914 het befaamde Paastornooi van Beerschot wist te winnen. En zo werd de Antwerpse club *pur sang* genoemd naar de Latijnse benaming voor de provincie Twente.

Tijdens het interbellum maakte Tubantia met storm naam in het Belgische voetbal. Op 27 mei 1927 speelde het zowaar als derdeklasser de finale van de Beker van België! Amper 1500 toeschouwers zagen in het Dudenpark van Union Saint-Gilloise de Antwerpenaren het onderspit delven tegen kersvers landskampioen Cercle Brugge. Ondanks het verlies blijft dat ontegensprekelijk een ongeëvenaarde prestatie voor een ploeg uit 's lands derde divisie.

En dan moest de gouden periode nog beginnen. Wanneer Tubantia in 1929 voor het eerst promoveert naar de hoogste afdeling, start het de bouw van een stadion in het Rivierenhof, zij het aan de andere kant van de huidige locatie in de zogenaamde 'Put'. Het bouwwerk biedt plaats aan maar

liefst 13.000 toeschouwers, maar brengt niet meteen geluk. In 1932 degradeert de club immers naar de tweede divisie. Ze zou nooit meer terugkeren op het hoogste toneel.

De locatie waar Tubantia tegenwoordig haar thuismatchen afspelt, is de voormalige thuishaven van aartsrivaal Racing Borgerhout. Beide teams vochten heftige duels uit in het Rivierenhof tot ze in 1960 besloten samen te smelten. Pas in 1974 verhuisde het Tubantia van vandaag naar de huidige locatie. Er werd een knappe nieuwe tribune gezet die enkele jaren geleden verplicht door de stad werd afgebroken wegens betonrot. Als vervanging werd voorzien in een glazen bushok. We verzinnen het niet.

Tubantia Borgerhout zal voor altijd de geschiedenis ingaan als de club van één van België's beste voetballers aller tijden. Toen in 1932 de ouders van rastalent Jef Mermans geen lidmaatschap konden betalen bij het grote Antwerp, sloot Tubantia als ploeg van het volk de toen 10-jarige knaap in de armen. Klein arm Jefke groeide uit tot 'De Bombardier van Merksem' en verkaste in 1937 voor een monsterbedrag van 125.000 frank naar Anderlecht. Hij scoorde in het Astridpark 367 goals in 399 wedstrijden en is daarmee nog steeds recordhouder van paars-wit.

Tubantia is altijd al een sociaal geëngageerde ploeg geweest. Enkele jaren geleden kreeg het een modern Jefke over de vloer. Maar voor den Tuub goed en wel besepte dat Radja Nainggolan over bovengemiddelde talenten beschikte, trok hij naar Germinal Beerschot. Zo nog een keer een paar honderdduizenden franken zou nochtans goed gedaan hebben.

'De sympathiekste ploeg van 't Stad' is helaas de laatste jaren ook *'de meest bedreigde ploeg van 't Stad'* geworden. Bedreigd? Ja. Verdwenen? Nee. Tubantia wint vandaag in Vierde Provinciale met 3-0 van KFC Ranst. Ranst B, welteverstaan!

DE STILLE KRACHT

Sint-Niklaas • Meerdonk • Stekene

**Fitrama biedt oplossingen aan
voor zowel particulieren,
als voor zelfstandigen en kmo's
op het vlak van lenen, sparen en beleggen,
verzekeren en bankieren.**

info@fitrama.be

www.fitrama.be

HAIRFASHION ELKE

**Keizerstraat 29
9120 Haasdonk**

03 755 52 25

**SANITAIR
VAN BUYNDER BVBA**

**welness • waterleidingen • riolering • sanitair en
aardgas • dakwerken • centrale verwarming
zonneboilers • vloerverwarming**

**SANITAIR VAN BUYNDER BVBA
Windmolenstraat 38 • 9120 VRASENE
Tel/Fax : 03 755 37 19
www.vanbuyndersanitair.be**

ROBIN BECK

ERFGOED IN GEVAAR

RECREATIVO DE HUELVA

Foto Alfonso Romero

Foto Alejandro Lopez | Dokter Mackay

ERFGOED IN GEVAAR

De oudste ploeg van Spanje is ziek. Doodziek. Maar in de vergeten uithoek van het prachtige Andalusië geeft Recreativo Huelva haar strijd nog niet op. *El Decano*, de oudste club van het land, is naast gedroogde ham, de flamenco en een visite van Columbus het enige waar ze in Huelva fier op kunnen zijn. Catenaccio trok afgelopen winter dan ook naar de boorden van de Atlantische Oceaan om een – misschien wel laatste – groet te brengen aan de stamvader van één van de belangrijkste voetballanden ter wereld.

UITHOEK

Andalusië is zonder twijfel één van de mooiste streken van Europa. Steden als Sevilla, Cordoba of Granada ademen geschiedenis uit en lijken wel het decor van een zuiders sprookje. Het moderne Malaga en de omliggende vakantiedorpen lokken jaarlijks miljoenen zonnekloppers naar de Costa del Sol. Het zijn stuk voor stuk bruisende locaties, voorzien van zulke schoonheid en amusementswaarde dat de toestroom van toeristen er amper nog te overzien valt.

Endan is er Huelva. Op weg met de shuttlebus van de luchthaven van Sevilla naar de kleine provinciestad, doodt één van mijn Poolse collega's (we zijn hier uitgenodigd op een congres rond fanparticipatie in het voetbal) de tijd door de beschrijving van de stad in een avondse reisgids te reciteren: *"Huelva, een lokale industriestad, is de minst attractieve en minst interessante plaats van Andalusië. De plek staat bekend als de hoofdstad van flamenco, maar je moet al een echte fan zijn om hier dagen te spenderen om dat te ontdekken. De enige interessante manier om hier je vrije tijd te spenderen is de ferry nemen naar het vissersdorp Punta Umbria. Niet dat het daar zo speciaal is, maar in ieder geval is er teken van leven."* Deze wel erg deprimerende omschrijving voorspelt niet veel goeds voor het weekend, maar ik heb vooral honger en dorst na de vlieg- en bustrip van vandaag en wil me even daar op focussen.

Na een uur te hebben doorgebracht in de stad, heeft Huelva echter meteen al punten gescoord. Het is een vrijdagavond in december, maar heerlijk dineren op het terras in de drukke uitgaansbuurt behoeft zeker geen dikke truien. Een smakelijke pizza, een lekker glas rode wijn en een aangenaam zicht op de uitgelaten jongeren, die hier vanavond het weekend gaan inzetten, ... ik heb al op meer bedroevende plekken gezeten, zoveel staat vast. Wanneer ik mijn collega's vervoeg in de lokale pub, vertellen ze me dat ik net een Champions Leaguewinnaar heb ontlopen. Zijn naam zijn ze wel even vergeten (tot daar de 'eeuwige roem' die vasthangt aan het winnen van zulke trofeeën), maar *"hij speelde tot vorig seizoen bij Huelva, vond het hier erg aangenaam, en heeft beslist om een huis in de stad te kopen."* Antonio Nunez, bankzitter bij Liverpool in de memorabele zege tegen AC Milan in de finale van 2005, is alvast niet de eerste die verliefd werd op de saaiheid van Huelva. Dat zal ik ontdekken in de komende dagen.

EL DECANO

Na een korte nacht bevinden we ons op een stralende zaterdagochtend in één van de weinige historische gebouwen in de stad, *la Casa Colon*, een voormalig hotel in typisch Spaanse terracottastijl. Het bouwwerk werd vernoemd naar Christoffel Columbus (Colon in het Spaans), die in 1492

Foto Alejandro Lopez

- ▲ **Huelva aan de slag in de 19de eeuw, in de schaduw van de gasfabriek waar de ploeg haar eerste terrein had.**

vanuit het nabijgelegen vissersdorp Palos zijn befaamde ontdekkingsreis inzette. Het is vandaag druk in het gebouw, want morgen vinden er regionale verkiezingen plaats en het stadspersoneel is bezig met stemlokalen in te richten. Het zullen historische verkiezingen worden, waarin voor het eerst sinds de terugkeer van Spanje naar een democratische staat eind jaren '70 een extreemrechtse partij verkozen wordt in het regionale parlement.

Via een prachtige binnentuin betreden we een bijzondere vergaderzaal. Het is hier waar bijna 130 jaar geleden beslist werd om een voetbalclub op te richten, de eerste in zijn soort in Spanje. De afgelopen jaren vormde ze vooral de plek waar Recre Trust, de supporterstrust onder aanvoering van de welbespraakte en enorm geëngageerde Narciso Rojas Gomez, erin slaagde om Recreativo Huelva voor een gewisse dood te behoeden. Ooit een pionier van

's lands populairste vrijetijdsbesteding, is Recre nu het slachtoffer van de enorme modernisering en commercialisering die de sport heeft moeten doorstaan.

Al slaat Recre Trust ook vooral mea culpa. *"Het wordt hoog tijd dat de club stopt met zich simpelweg El Decano te noemen en zich meer als El Decano begint te gedragen."* Oud en wijs dus, of zoals Narciso het omschrijft: *"De club moet zich opnieuw wijden aan traditie, erfgoed en waarden. We moeten terug naar de sportieve waarden die golden bij het ontstaan van de club. Recreativo moet zoals tijdens haar begindagen in de 19de en begin 20ste eeuw voetbal gebruiken om de kinderen van de stad op te leiden tot bekwame volwassenen."*

Het verhaal van het moderne Huelva, en eigenlijk ook van haar voetbalclub Recreativo, begint in 1863, wanneer de Duitse zakenman Wilhelm Sundheim neerstrijkt in de stad. Sundheim, die huwt

met een lokale Spaanse schoonheid, heeft al snel door dat de bodem in de streek rond Huelva ongelooflijke rijkdommen herbergt. Sinds mensenheugenis wordt er immers aan mijnbouw gedaan langs de oevers van de Rio Tinto, een 100 kilometer lange rivier die in Huelva uitmondt in de Middellandse Zee. Sundheim tipt enkele Britse industriëlen om te investeren in de regio, die economisch lijdt onder de vele burgeroorlogen die Spanje teisteren in de 19de eeuw. Het zou uiteindelijk één van de meest lucratieve tips uit de geschiedenis blijken, want de in 1873 opgerichte Rio Tinto Mining Company draait tegenwoordig wereldwijd een omzet van meer dan 40 miljard dollar per jaar.

Waar de Britten komen, brengen ze hun sporten mee. Dat was in Huelva niet anders. Om de vrije tijd in te vullen legden de werknemers en kaderleden van de mijnen zich al snel toe op tennis, cricket, rugby, polo en het opkomende voetbal. Er zijn bewijzen dat er al gevoetbald werd in Huelva vanaf 1884, maar het zou nog vijf jaar duren vooraleer Recreativo officieel als allereerste Spaanse voetbalclub boven de doopvont werd gehouden. De titel El Decano werd in het verleden trouwens gecontesteerd door enkele clubs, die claimden nog ouder te zijn. Vooral het grote Athletic de Bilbao deed lange tijd moeilijk en het was pas nadat enkele clubhistorici de nodige documenten konden voorleggen dat Recreativo in de jaren '60 door de Spaanse voetbalbond werd erkend als de oudste club van het land.

Eén van de moderne historici is Alejandro Lopez, die me vandaag zal vergezellen bij de wedstrijd van zijn favoriete club. Hij vertelt hoe belangrijk die titel van 'oudste van het land' is voor de verder erg modale voetbalclub. *"Recreativo won nooit een belangrijke titel, speelde nog nooit Europees voetbal en heeft geen wereldvermaarde voetballers in haar rangen gehad, maar ze is de oudste van het land en ze zal dat altijd blijven. Althans dat hopen we."* Als we het dan toch over glorieperiodes in de geschiedenis van de club hebben, spreken we over twee totaal verschillende tijdperken. Het blazoen van de Andalusiërs blonk het meest aan het begin van de 20ste eeuw en kreeg een revival aan het begin van de 21ste eeuw, maar het blijft nog maar de vraag of de club het kan uitzingen tot de volgende eeuwwisseling.

Dat Recreativo als oudste club van het land en pionier van de sport begin 20ste eeuw mee de plak zwaaide, hoeft uiteraard niet te verwonderen. Voetbalclubs waren op zijn zachtst gezegd schaars en als er dan toch werd gebald, kon El Decano natuurlijk niet ontbreken. Huelva was bovendien de trotse eigenaar van het eerste voetbalstadion in het land, de Velodromo, een arena voorzien van een wielerpiste die uiteindelijk 65 jaar lang de thuishaven van de club zou blijven. Status en aanzien had de club zeker, maar nationale prijzen (het won in 1918 wel het kampioenschap van Andalusië) heeft Recreativo niet uit die begindagen kunnen slepen. Het dichtst kwamen ze erbij in 1918, toen de halve finale van de toen nog primitieve Copa Del Rey verloren ging tegen het Madrid FC van Santiago Bernabeu. U kent ze wel, de club die een paar jaar later het voorzetsel Real (Koninklijk) mocht toevoegen en de voetbalwereld zou gaan domineren.

MODERNE KWALEN

Vandaag, 100 jaar later, neemt Huelva het op tegen Sevilla Atletico in de Spaanse derde afdeling, die is onderverdeeld in vier regionale reeksen. De tegenstander is eigenlijk het reservenelftal van het grote Sevilla FC. Het maakt deel uit van de club, maar heeft een eigen naam en logo. Alejandro weet niet goed hoe die vaak voorkomende praktijk in het Spaanse voetbal er gekomen is, maar hij weet wel dat de Huelvaanse tegenhanger Atletico Onubense noemt, naar de Romeinse benaming van de stad. De komst van Sevilla B brengt toch wat animo bij de supporters, want Sevilla wordt hier in Huelva aanzien als de grootste rivaal, vertelt Alejandro me, terwijl hij lacherig een dikke nek imiteert. Het mag duidelijk zijn dat de sportieve wrok die ze hier koesteren tegen de vijfvoudige winnaar van de Europa League, het beeld van diens supporters kleurt.

De opmars die Sevilla heeft gemaakt in het Spaanse voetbal, staat dan ook in schril contrast met het hobbelige parcours van Recreativo. Wanneer begin jaren '20 het voetbal pijlsnel begint te moderniseren en professionaliseren, mist Huelva de boot. De club heeft geen politieke rollen te vervullen zoals Madrid, Barcelona of Bilbao. Bovendien is Huelva zowat de meest vergeten stad in Spanje. Ze ligt niet alleen natuurlijk afgesneden van de rest van de provincie,

TROFEO COLOMBINO

Recreativo had nooit de eer om Europees voetbal te mogen spelen, maar dat wil hoegenaamd niet zeggen dat ze nooit de degenen kruisten met internationale topclubs. Integendeel, El Decano richtte als tweedeklasser in 1965 voor het eerst zijn gerenommeerde zomertornooi in dat plaats vindt in augustus, tijdens de feesten ter ere van de belangrijkste passant van de stad, de Colombinas.

Tijdens de eerste editie slaagde de gastheer erin om de oudste clubs van Italië (Genoa CFC) en Frankrijk (Racing Club de Paris) tot in Huelva te krijgen en sindsdien heeft het tornooi een indrukwekkend deelnemersveld weten te strikken. Alejandro vertelt: *“Het tornooi was enorm populair in de zomermaanden en trok volle stadions. Daarom konden zelfs de grootste ploegen van Europa gelokt worden om naar Colombino te komen.”*

De erelijst is inderdaad indrukwekkend. Atletico Madrid en Real Betis hebben beide vijf titels op het palmares, terwijl Sevilla en Real Madrid het met slechts drie stuks moeten stellen. Verder keerden onder meer Feyenoord, Nottingham Forest, Sporting Lissabon, Parma, Dinamo Tbilisi en Partizan Belgrado terug naar het thuisland met de beeldschone en kolossale trofee in de vorm van de Santa Maria, het hoofdschip van Christoffel tijdens zijn grootse avonturen. Geen enkele van de drie Belgische topclubs die ooit deelnamen konden het tornooi winnen, want terwijl SK Beveren nog de finale bereikte, sneuvelden Anderlecht en Standard reeds in de halve finales.

“De Trofeo Colombino heeft ook heel wat exotische tegenstanders mogen verwelkomen in onze stad,” mijmert Alejandro. *“Omdat er verschillende tornooien doorheen Spanje werden georganiseerd in de zomermaanden, besloten verschillende teams uit Zuid-Amerika om tournees doorheen het land te organiseren. In tijden waarin de televisie en voetbal nog niet zo verweven waren, golden deze tornooien als ideale uitstalramen voor Zuid-Amerikaanse spelers.”* Bij die exoten vinden we topclubs terug als Sao Paulo, Atletico Mineiro, Fluminense, River Plate, Vasco Da Gama, Flamengo, Cruzeiro, Botafogo, Gremio, Montevideo Wanderers en het Mexicaanse America. In 1992 namen zelfs de nationale teams van Uruguay en Chili deel. Die laatsten konden de wedstrijdminuten goed gebruiken, want ze werden gediskwalificeerd voor het kwalificatietornooi van het WK 94, nadat doelman Roberto Rojas in een wedstrijd tegen Brazilië in 1989 een zware blessure had geveinsd na het gooien van vuurwerk om zo de seleção een forfaitnederlaag aan te smeren. Zijn louche streken werden ontmaskerd en de keeper zelf kreeg een levenslange schorsing, die pas in 2001 door de FIFA werd opgeschort.

maar kampt ook historisch gezien met een hoge werkloosheidsgraad, zeker nadat verschillende petrochemische bedrijven in de afgelopen jaren naar lageloonlanden zijn gevlucht. Van toerisme is er haast geen sprake, al werkt de stad wel keihard aan haar imago, zo blijkt uit de *goodie bag* die ik kreeg toegespeeld tijdens het voetbalcongres dit weekend.

Het zou maar liefst tot 1977 duren, vooraleer El Decano voor de allereerste keer de Primera Division zou bereiken en dat voor een kortstondig avontuur van amper één seizoen. Het beslissende doelpunt voor de promotie kwam op naam van Poli Rincon, die enkele jaren later in loondienst van Betis Sevilla Spaans topschutter zou worden. De aanhangers van Huelva vinden hun sportief tweederangs statuut ook niet zo heel erg. Een club uit een afgelegen stad met nog geen 150 000 inwoners mag dan ook best tevreden zijn met een plekje in de tweede klasse. Alejandro gaat er bovendien prat op dat Recre er meestal moeiteloos in slaagde om het Estadio Colombino, de voetbaltempel van 13 000 toeschouwers die in 1957 werd geopend, te vullen.

Vandaag zijn we op weg naar het Estadio Nuevo Colombino, het stadion aan de boorden van de Atlantische Oceaan dat in 2001 werd ingehuldigd met een wedstrijd tegen Newcastle United. Mock-ups van treinsporen moeten doen herinneren aan de tijden, waarin de Britse schepen dag in dag uit de kopermijnen kwamen leegplukken. Recreativo speelt momenteel in de derde afdeling, maar dat is nog de minste van alle zorgen. *"We zijn benieuwd hoe de spelers gaan reageren op het veld,"* vertelt Alejandro me. *"Omwille van de financiële perikelen bij de club, verwachten we een soort protestactie omdat ze al maanden niet meer betaald zijn."* De malaise is dan ook compleet: een schuldenberg van meer dan 20 miljoen euro, spelers en medewerkers die al maanden wachten op hun geld en de constante dreiging van de Spaanse fiscus, die op het punt staat om de stekker eruit te trekken.

De problemen van de club startten bij de degradatie uit La Liga in 2009. Recreativo had de zoete smaak van spelen op het hoogste voetbaltoneel te pakken en wilde liefst zo snel mogelijk terugkeren naar de speeltuin van Messi en Ronaldo. Het nam de peperdure contracten mee naar tweede

klasse, maar slaagde er niet in te promoveren. De club had boven haar stand geleefd en een put geslagen, waardoor de fiscus haar onder curatele plaatste. Recreativo moest zo maandelijks de schulden aan de fiscus afbetalen om een schrapping te voorkomen en deed dat ook tot in 2014 de flamboyante lokale zakenman Pablo Comas de club overnam en faalde om zijn grootse plannen waar te maken. Wanneer in 2015 de club daarbovenop nog eens sportief ten onder ging en degradeerde naar de derde afdeling, was het hek helemaal van de dam. Sindsdien lijkt het opdoeken van El Decano nog slechts een kwestie van tijd.

POWER TO THE PEOPLE

De inwoners van Huelva lijken echter per definitie allemaal bezeten van Recreativo te zijn. Het was een vaststelling die ook Recre Trust deed, toen ze de burgers en het stadsbestuur mee mobiliseerden in de strijd tegen het onrecht dat de club werd aangedaan door de eigenaar van de club. Die eigenaar, de heer Comas, had er zelfs zo'n zootje van gemaakt dat hij in maart 2018 werd veroordeeld tot 3 jaar cel wegens fraude en bestuurdersfouten. Daar kwam hij nog bijzonder goed mee weg, want Recre Trust en het openbaar ministerie hadden respectievelijk 16 en 18 jaar gevraagd.

Toen in 2015 Comas het zo bont maakte dat de schrapping van de club nakende was, schoot Recre Trust in actie. De door hen georganiseerde betoging in de straten van Huelva bracht maar liefst 7000 mensen op de been, waaronder vooraanstaande politici en artiesten. Enkele maanden later slaagde Recre er zelfs in om haar stadion te laten vollopen. Meer dan 20.000 supporters stroomden toe om de oudste club van het land 'een laatste keer aan het werk te zien'. Het deed de eigenaar echter weinig: geen cent zou de man nog investeren in zijn speelgoed, dat blijkbaar niet deed wat de reclamespots hem hadden voorgeschoteld. Toen bleek dat Comas werkelijk op ramkoers was en het einde zou inleiden van deze bijna 130 jaar oude voetbalclub, stutten het stadsbestuur en Recre Trust op ongeziene wijze. In allerijl werd bij het regionale parlement een aanvraag ingediend om Recreativo te verheffen tot cultureel erfgoed, wat – overigens volkomen terecht – werd toegestaan. Daarop werden alle aandelen van Comas om redenen van algemeen belang onteigend. Een juridische

Foto Alejandro Lopez/Recretrust

▲ **Protesten van de fans tegen het beleid van Comas.**

constructie zonder precedent in het Spaanse recht, die tot op de dag van vandaag een bron is van hevige discussie.

En zo hield Recre Trust haar geliefde voetbalclub kunstmatig in leven, daarin gesteund door de stad Huelva op moreel en vooral financieel vlak. Niet dat dat de problemen oploste, want de schulden werden uiteraard gewoon verschoven naar de club, die constant om zakgeld moet schoeien bij het stadsbestuur. Nu ja, 'zakgeld'. Drie weken na mijn komst keurt de gemeenteraad een voorstel goed om maar liefst 3,8 miljoen euro te lenen aan de club om de achterstallige lonen te betalen. In ieder geval heeft de huidige clubstructuur wel de bedoeling om El Decano in leven te houden en de schulden af te betalen. "We staan er veel beter voor dan drie seizoenen geleden", vertelt Narciso me. "Beetje bij beetje lossen we de situatie op. Er ligt een realistisch afbetalingsplan op tafel."

Alejandro legt me uit dat de huidige situatie een bijzonder moeilijke evenwichtsoefening vereist. Langs de ene kant kampt de club met een schuldenberg van jewelste en moet ze constant besparen om die berg tot een heuvel te herleiden. Langs de andere kant lijkt de enige financieel gezonde weg die naar een hogere divisie te zijn, wat natuurlijk kwalitatieve (lees: dure) spelers vergt. "Promotie is in de komende seizoenen van levensbelang. De tv-rechten alleen al zouden ons ettelijke miljoenen opleveren. Sinds de tweede divisie daarenboven dit seizoen integraal gratis wordt uitgezonden op Youtube, vormt ze ook een heel interessante piste voor investeerders."

VOOR ALTIJD DE EERSTE

Gevleugelde woorden van mijn gids, die toch even worden gedempt als de rivaal uit Sevilla op voorsprong komt. Opvallend is wel dat de doelpuntenmaker van de

bezoekers, ondanks de rivaliteit en zonder enige band met Recreativo, zich excuseert bij de thuisfans die volgens hem al genoeg te lijden hebben. Een bijzonder mooi moment, dat door de circa 7000 aanwezige fans op applaus wordt onthaald. Wat nog meer op applaus zal worden onthaald? Het feit dat de spelers van Huelva, onbetaald voor maanden, zich de ziel uit het lijf lopen op een door gebrek aan onderhoud - *“we kunnen geen terreinverzorger meer betalen”* - geteisterd veld. Recreativo wint met 2-1 en blijft in de running voor promotie, een doel dat hier het verschil kan maken tussen leven en dood. Uit de speakers van het stadion klinkt één van de clublieders van Recreativo, waarin een dame met hoge stem constant haar Spaanse verzen afsluit met *“maar we zullen voor altijd de eerste zijn!”*

Alejandro heeft een toetje voor ons in petto. Hij neemt ons mee naar het clubmuseum, dat zich boven de fanshop bevindt en sinds de degradatie niet meer zo actief gebruikt wordt. Spijtige zaak alleszins, want het opvallend moderne museum is een onvolprezen schat van het Spaanse voetbal. Naast heel wat erfgoed uit de beginjaren van de club, wordt er ook stilgestaan bij de tweede glorieperiode van El Decano, die zich nog niet zo lang geleden afspeelde. In 2002 promoveerde Recreativo voor de tweede maal in de geschiedenis naar de hoogste afdeling. Ze tuimelde er meteen terug uit, maar mocht aan het einde van het seizoen wel voor de allereerste keer in haar ellenlange geschiedenis de bekerfinale spelen. Helaas voor de Huelvaanse supporters waren de spelers niet op de afspraak tijdens die bewuste finaledag en kon het RCD Mallorca van Samuel Eto'o simpel afstand nemen.

Mijn oog valt op een foto van ingetogen juichende spelers op het veld van Real Madrid. *“20 december 2006,”* vertelt Alejandro me. *“Vier van onze fans kwamen die dag om na een busongeval op weg naar Madrid. We vroegen aan de voetbalbond om de match uit te stellen, maar die weigerde. Het werd een ongelooflijke wedstrijd die we met 0-3 wonnen. Bij ieder doelpunt was het hele vak aan het huilen. Het was alsof we vanuit de hemel gesteund werden.”* De mirakelzege in Bernabeu was het absolute hoogtepunt van een verbluffend seizoen 2006-2007. De promovendus, onder aanvoering van de piepjonge huurling Santi Cazorla, verraste iedereen met een achtste plaats en slaagde

er voor het eerst in de clubgeschiedenis in om het verblijf in de hoogste afdeling te verlengen.

Wat verderop in de zaal zit een vrouwelijk lid van de Recre Trust. Zij heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt om het museum van haar club nog eens te bewonderen en te kijken naar een compilatiefilm van die gloriejaren. Ze begint plots spontaan te huilen en moet getroost worden door haar dochter, die het ook te pakken krijgt. Tranen uit fierheid en nostalgie, maar ook uit angst voor een onzekere toekomst. Tijd om te vertrekken, vooraleer ook mijn supportershart begint te bloeden.

TERUG NAAR DE ROOTS

Zondagochtend, de laatste dag van mijn verblijf in deze stad, die tegen de verwachtingen in toch een plekje in mijn hart heeft veroverd. De heerlijke maaltijden, de aangename temperaturen in het putje van de winter en de prachtige inwoners van deze stad doen bijna vergeten dat er inderdaad maar bitterweinig extraordinaars te doen is in Huelva. Eén van die inwoners is uiteraard Alejandro, die een laatste prachtoverrassing voor ons georganiseerd heeft. Hij heeft voor de diehards die twee zware nachten hebben overleefd, een voetbalwandeling uitgestippeld langs belangrijke historische plekken uit de clubgeschiedenis van Recreativo. Op zo'n 500 meter van ons hotel slaan we af naar een bijzondere wijk in de stad Huelva, die de meeste van de sowieso al weinige toeristen links laten liggen. De *Barrio de los Ingleses* is het type wijk zoals je er in Groot-Brittannië dertien in een dozijn vindt. Alleen zitten we natuurlijk in het zuiden van Spanje, waarin dit knap staaltje Britse architectuur uiteraard toch iets uniek heeft.

Want hoe saai en modaal deze plek ook mag zijn, er schuilt een heel belangrijk verhaal achter voor deze stad en het Spaanse voetbal. De wijk werd gebouwd voor de Britse kaderleden van de Rio Tinto mijnen. Eén van hen was de Schotse dokter William Alexander Mackay, die wordt aanzien als de oprichter van de club in 1889. Alejandro wijst ons op het belang van de Schot, niet alleen voor het voetbal in Huelva, maar voor de bevolking van de stad in het algemeen. *“Mackay spendeerde een groot deel van zijn vrije tijd aan het gratis verzorgen van de*

Foto Alejandro Lopez

▲ De spelers van Recreativo eren de slachtoffers van het busongeluk met een 0-3 zege op Real Madrid.

plaatselijke bevolking, die gebukt ging onder armoede en slechte leefomstandigheden. Zoals dat vaak gebeurt met de grootste weldoeners in onze samenleving, kreeg Mackay af te rekenen met een verschrikkelijk, persoonlijk drama. Op amper vijf jaar tijd verloor de dokter zijn echtgenote en vijf kinderen door een zeldzame genetische ziekte. Het enige wat Mackay overhield waren zijn stad en voetbalclub. Wanneer Recreativo in 1915 van de Spaanse koning de titel Real krijgt toebedeeld, spreekt hij de legendarische woorden uit: *"In Huelva heb ik de grootste pijn gekend, maar ook het opperste geluk. Mijn droom is ooit te sterven onder de cypressen en de prachtige sterrenhemel van deze stad."*

Dokter Mackay is, bijna 130 jaar na zijn komst, nog steeds alomtegenwoordig in het dagelijkse leven van de door hem opgerichte voetbalclub. De spandoek met de woorden 'Pena Mackay' wordt nog

wekelijks uitgehangen bij wedstrijden van de club, net als de Schotse vlag trouwens. Zijn portret hangt met gigantische proporties aan de gevel van de Recreativo Tennis Club. Zijn borstbeeld prijkt voor de Casa Colon. Hij is ereburger van Huelva en kreeg een belangrijke straat naar zich vernoemd.

Superfan Alejandro ging enkele jaren geleden zelfs op zoek naar de roots van de man in het noorden van Schotland. *"In mijn onderzoek naar het leven van onze oprichter heb ik verschillende documenten zoals zijn geboorte- en huwelijksakte opgevraagd bij de Universiteit van Edinburgh. Hieruit bleek dat zijn roots in Lybster lagen, een vissersdorp met slechts 530 inwoners. In 2017 ben ik naar Schotland getrokken om mijn familie, voormalige woonplaatsen en graf te bezoeken. Bovendien heb ik contact gezocht met de plaatselijke voetbalclub uit zijn geboortedorp."* En zo geschiedde dat

Foto Alejandro Lopez

Een ongewoon beeld uit Andalusië, waar een Schotse fan de match Huelva-Lybster aanschouwt. ▲

Lybster FC, een amateurclub uit het hoge noorden van Schotland, afgelopen zomer afzakte naar Huelva voor een reünie en een oefenmatch, die meer dan een eeuw op zich had laten wachten. “Deze zomer staat er wellicht een omgekeerde trip op het programma,” vertelt de clubarchivaris ons trots.

Het verhaal van Recreativo de Huelva is er geen van wereldvedetten, prestigieuze overwinningen of uitpuilende trofeeënkasten. Het is er één van overleven op eigen kracht in een voetbalwereld die een constante druk legt om te presteren. Het is er één van tevreden zijn met wat je hebt en fier zijn op wat je hebt verwezenlijkt. Het is er één van verbondenheid tussen burgers in een stad die de rest van het land vergeten lijkt te hebben. Maar bovenal is het verhaal van Recreativo verre van afgelopen, door de ongelooflijke passie en liefde van haar supporters.

“Recreativo is zoals familie voor ons,” sluit Narciso af. “Het is alsof ze dagelijks mee aan tafel schuift bij het avondeten. Recreativo is erfgoed van onze stad, zoals beroemde gebouwen in andere steden. Er is maar één verschil: ons erfgoed is nog springlevend!” Dat El Decano nog lang moge leven ...

TAVERNE DE PRAETER

Grote markt 28 - 9100 Sint-Niklaas
Tel 03 766 06 40

Keuken dagelijks open
van 10u00 tot 21u00

**Improving production
performance since 1995**

Woestijnstraat 37a
2880 Bornem

Thor Park 8300
3600 Genk

www.reditech.be
info@reditechgroup.be

Luxabo

Grote baan 9 • 9100 Sint-Niklaas (Ster)
Tel 03 776 65 07 • www.luxabo.be

Vloer-, Wand- & Terrastegels • Natuursteen
Klinkers • Laminaat • Tuinverlichting

FRITUUR 'T SPESJALLEKE

Halfdreef 1
9120 Beveren
0476 98 22 69

INDAVER

Toonaangevend in
duurzaam afvalbeheer

+32 15 28 80 00
www.indaver.be

BUYL SPORT bikes & wear

Kasteeldreef 211
9120 Beveren-Waas

Tel 03/775 27 00
www.buyl-sport.be

INTERIEURINRICHTING
& SCHRIJNWERKERIJ

Mario Vanderveken

0479/29.80.75
info@woodenheart.be
www.woodenheart.be

de taaldokter

www.detaaldokter.be

copywriter - vertaler

fan of fan-owned

ROBIN BECK

KLINKEN OP STEAUA

DANIEL MINEA

Foto Daniel Minea | Daniel Minea begin jaren 80

KLINKEN OP STEAUA

Het is in mei exact 30 jaar geleden dat AC Milan haar eerste van twee opeenvolgende Europacupfinales won door in een afgeladen Camp Nou de Roemeense landskampioen Steaua Boekarest in te blikken. En terwijl Carlo Ancelotti tegenwoordig Dries Mertens traint bij Napoli, houdt zijn rechtstreekse tegenstander van die avond café in het Waasland. *“Ik kreeg een 7 op 10 van de kranten in de finale, aan mij zal het niet gelegen hebben”*, knipoogt Daniel Minea vanachter zijn toog.

LIEFDE VOOR HET WAASLAND

Daniel Minea houdt van zijn leven in Vlaanderen. Wanneer we hem op een maandagavond een bezoekje brengen in Café Sirius, een authentieke Vlaamse kroeg tegenover het station van Beveren, toont hij ons meteen een foto van zijn periode bij wijlen Sint-Niklase SK. De club, die in 2000 werd opgeslorpt door Sporting Lokeren, mag dan niet de internationale bestemming zijn geweest waarvan Minea droomde tijdens zijn hoogdagen als voetballer, maar ze betekende uiteraard wel de start van een nieuw leven voor de intussen 57-jarige voormalige middenvelder. *“In Roemenië kom ik niet veel meer”*, vertelt Minea, die sinds 1991 in het Waasland woont.

Het was uiteraard een vreemde stap om te zetten: van het boegbeeld van het Roemeense voetbal naar een tweedeklasser zonder al te veel naam of faam uit een Oost-Vlaamse provinciestad. Maar Minea kwam wel in een goede ploeg terecht. *“Het bestuur wou liever in tweede klasse blijven voetballen, maar we hadden zeker de kwaliteiten om een gooi naar promotie te doen”*, vertelt hij nostalgisch. De opsomming die volgt kan inderdaad tellen: Peter Quintelier, de betreurde Daniel Maes, Stefan Leleu, Koen De Vleeschauwer, Chris Janssens, Salif Keita en zelfs de piepjonge Souleymane Oulare. *“Een boom van een vent”*, herinnert Minea zich. *“Ik kan me moeilijk voorstellen dat hij toen nog maar 18 jaar oud was.”*

De laatste glorieperiode van de Klaasjes mag dan wel een fijne voetbalherinnering vormen voor Minea, ze is klein bier in vergelijking met de successen en avonturen die de man in zijn thuisland heeft beleefd.

We keren daarvoor terug in de tijd naar het einde van de jaren 70, een periode waarin Roemenië zich bevindt in de hoogdagen van haar dictator Nicolae Ceaușescu, die met ijzeren hand en – aanvankelijk toch – de hulp van het Sovjetregime een nieuwe dimensie tracht te geven aan het begrip socialistische staat. De beginjaren van het regime zijn veelbelovend en brengen economische groei met zich mee. De welvaart stijgt in het overwegend arme rurale land. Onderhuids groeit echter een gigantisch economisch deficit dat een decennium later zal ontploffen en uiteindelijk het einde zou inluiden van de volkomen doorgedraaide dictator.

ROEMEENSE WERELDSTERREN

“Sport was in het Roemenië van de jaren 70 en 80 van groot belang”, haalt Minea zich voor de geest. Terwijl de jeugd tegenwoordig gekluisterd zit aan grote en kleine beeldschermen, was dat enkele decennia geleden wel eventjes anders, niet in het minst achter het IJzeren Gordijn. *“Roemenië blonk niet alleen uit in voetbal, maar zette topprestaties neer in verschillende sporten zoals atletiek en gymnastiek.”* Grootste exponent daarvan was uiteraard de legendarische Nadia Comăneci. *“Ze heeft*

Foto AGERPRESS

▲ **Minea voelt de hete adem van Frank Rijkaard in zijn nek.**

tegenwoordig een turnschool in de Verenigde Staten, heb ik gelezen, waardoor Roemeense talenten toch nog in één sport terug tot de wereldtop kunnen gaan horen."

Voor Daniel Minea begint zijn sportloopbaan begin jaren 70. Hij groeit op in de kleine stad Calarasi, tegen de Bulgaarse grens, en trekt op jonge leeftijd naar de hoofdstad, samen met broer Iulian. Hoewel, 'jong' is veel gezegd. *"Nu begint iedereen zich al bij clubs aan te sluiten als ze vijf jaar oud zijn, maar ik ben pas beginnen voetballen op mijn negende."* In de jeugd ontpopt Minea zich al gauw tot een groot talent. Hij wordt opgeroepen voor de nationale jeugd ploegen onder 16, 17 en 21. Eind jaren 70 mag hij debuten in het eerste elftal van Steaua Boekarest, waar hij samen met Iulian deel van uitmaakt. Ze vormen daarmee één van de vijf broederparen die ooit samen voor Roemenië's grootste club in het fanionelftal mochten aantreden.

Daniel houdt een dubbel gevoel over aan zijn jonge jaren als speler bij het legendarische Steaua. *"Ik heb altijd van het leven gehouden. Samen met vele van mijn ploegmaats werden we destijds steeds met open armen ontvangen in het nachtleven van Boekarest. Daags nadien verschenen we wel zonder uitzondering op training!"*

Maar de faam die gepaard ging met het voetballersbestaan kan slechts matig de wrok over het gebrek aan financiële appreciatie in het Roemenië van de jaren 80 verzachten. *"Ik ben een decennium te vroeg geboren. In vergelijking met de rest van de bevolking verdienen we misschien niet slecht als voetballer, maar dat is niks in vergelijking met wat zelfs matige voetballers nu verdienen."* We kunnen hem geen ongelijk geven uiteraard. Wie tegenwoordig zou uitblinken in een Champions Leaguefinale, zou al gauw de miljoenen opstapelen. De MVP van Steaua in 1989 staat daarentegen

Foto Daniel Minea

Daniel Minea op de bank, met rechts naast hem de piepjonge Alin Stoica. ▲

vandaag een pint voor ons te tappen, al doet hij dat met de glimlach en heeft hij het altijd naar zijn zin gehad in de horeca.

Het waren uiteraard niet enkel de Roemeense sterren van weleer die net de boot van de enorme geldcarrousel in de sport misten. Het was pas vanaf de jaren 90 dat zelfs de meest modale voetballers astronomische bedragen begonnen krijgen, waardoor Minea en co zeker geen unicum waren. Wel uniek, maar bijzonder sneu is de exportpolitiek die Roemenië en andere communistische bolwerken eropna hielden in de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw. *“Niemand van ons mocht naar het buitenland vertrekken voor zijn dertigste”,* zucht Minea. *“Er zijn er slechts een paar die het klaarspeelden. László Bölöni is er daar één van. Hij was altijd al een buitenbeentje en meer een Hongaar dan een Roemeen, misschien lag het daaraan.”*

VERPLICHTE DETACHERING

Maar zelfs in Roemenië hadden spelers niet de keuze om te gaan en staan waar ze wilden. In 1983 wordt de 22-jarige Minea dan ook gedetacheerd naar FC Olt Scornicești, zonder twijfel één van de meest merkwaardige teams van Europa. Scornicești, een boerengat in het woudachtige zuiden van Roemenië, is de geboorteplaats van Nicolae Ceaușescu. Ieder zichzelf respecterend dictator bouwt uiteraard een personencultus rondom zich en dat was bij malle ouwe Nicolae niet anders. De man liet daarom in 1972 in zijn geboortedorp een voetbalclub oprichten die zich in sneltempo een weg baande naar de hoogste divisie van het land. Even koosjer verliep dat niet altijd. Het knettergekke gerucht dat eind jaren 70 de ronde deed, tart werkelijk alle verbeelding. Om te promoveren naar de hoogste klasse, had Scornicesti een gigantisch

ANARCHIE IN DE HOOFDSTAD

In Boekarest gebeurden er het afgelopen decennium heel wat bijzonder vreemde dingen in het voetbal. Corruptie, interne machtstwisten en rechtszaken zorgden er bijvoorbeeld voor dat het legendarische Steaua Boekarest hopeloos in twee kampen werd verdeeld.

De hele historie begon in 1998, toen het bestuur van de club zich (op vraag van UEFA) afscheurde van de overkoepelende omnisportclub CSA Steaua, grotendeels in handen van het Roemeense ministerie van defensie. FC Steaua werd voortaan geleid door businessmannen, zoals de excentrieke en beruchte George Becali, wiens nettowaarde tegenwoordig wordt geschat op 600 miljoen euro. 'Gigi', een voormalige slotenmaker, werd stinkend rijk door agressieve handelspraktijken in de nasleep van de val van het communisme.

Becali, bekend om zijn bijzonder krasse en politiek geladen uitspraken, kwam binnen de kortste keren in conflict met de harde kern van Steaua die jarenlang protest voerde tegen de man wiens grootste voorbeeld Donald Trump blijkt te zijn. Maar niet alleen de fans hadden genoeg van Becali, ook het Roemeense leger was de zakenman grondig beu geworden, nadat de geldwolf het ministerie had opgelicht in een vastgoedtransactie. Defensie stapte naar de rechtbank om de naam en het logo van Steaua, dat volgens hen toebehoorde aan het leger, terug te claimen en kreeg zowaar gelijk! En zo moest het Steaua van Becali, nog steeds een topclub in Roemenië, haar naam veranderen naar FCSB en haar logo aanpassen.

In 2017 werd het nog gekker. Het leger besliste terug een team in stelling te brengen in de vierde klasse en de voormalige harde kern van de club sprong mee op de kar. Het leverde intussen fenomenale beelden op van tienduizenden fans in de vierde afdeling. Bijzonder was vooral het duel van vorig seizoen tussen Steaua en Rapid Boekarest. Eeuwige stadsrivaal Rapid ging immers in 2016 failliet en moest zo ook verplicht degraderen naar vierde klasse.

Meer dan 30.000 fans zorgden voor een heksenketel van jewelste. Rapid won uiteindelijk de titel, terwijl Steaua als tweede eindigde en zo de promotie miste. Becali heeft intussen gezworen er alles aan te zullen doen om te voorkomen dat Steaua promoveert, inclusief het opkopen en versterken van tegenstanders in de lagere klassen.

Wordt ongetwijfeld vervolgd ...

doelpuntensaldo op te halen. Wanneer voorzitter Dumitru Dragomir – nog steeds een berucht maar machtig figuur in de Roemeense voetbalwereld – na affluiten plots beseftte dat hij zich misrekend had, haalde hij prompt alle 22 protagonisten van uit de kleedkamers terug en stuurde ze weer het veld op om twee extra doelpunten toe te voegen aan het scorebord. Eindstand 18-0, promotie binnen!

In 1983 was de situatie genormaliseerd, weet Minea, die wel met een nostalgische grijns terugdenkt aan zijn vijf seizoenen bij de club. *“Er kwam geen kat kijken naar onze wedstrijden, maar plots kregen we in 1986 een tempel van een stadion met alles erop en eraan. Je moet het je voorstellen, een arena voor meer dan 30.000 toeschouwers in een dorp van maar 6000 mensen.”* In Scornicesti werd Minea trouwens niet omringd door een bende sukkelaars. De lijst van vedetten die het team van Ceaușescu in de loop der jaren vervoegde, lijkt eindeloos. Ilie Dumitrescu (later bij Spurs, Sevilla en West Ham), de man met de meeste internationale wedstrijden voor zijn vaderland, Dorinel Munteanu (later bij Cercle Brugge) en Dan Petrescu (later bij Chelsea) zijn slechts enkele van de illustere sterspelers die passeerden in dit vreemd stukje Oost-Europese voetbalgeschiedenis.

“Van Ceaușescu hadden we weliswaar nooit last. Hij was helemaal geen voetballer en hield zich alleen maar bezig met zijn ideologie”, vertelt Minea, terwijl hij tikkend op zijn voorhoofd de gekheid van de man benadrukt. *“Ondanks al die goede spelers eindigden we altijd slechts in de middenmoot, maar daar gaf niemand echt om.”* FC Olt Scornicesti bestaat vandaag de dag nog steeds en speelt in de lagere klassen. Wetende dat er toen zelfs in eerste klasse geen haan kraaide naar de exploten van de voetbalclub, kan je al raden hoe erg het tegenwoordig gesteld is. Binnen de kortste keren zal de megalomane voetbaltempel waarschijnlijk een lost ground worden, waar enkel nog fervente groundhoppers plezier aan zullen beleven.

De totale desinteresse voor sport van de vader stond in schril contrast met de voetbalgekheid van zoon Valentin Ceaușescu, die Steaua Boekarest begin jaren 80 als speeltje in de schoot geworpen kreeg, in navolging van jongere broer (en gedoodverfd ‘troonopvolger’) Nicu die de touwtjes in handen kreeg bij Inter

Sibiu. *“Een normale kerel met een hart voor voetbal”,* herinnert Daniel zich. De middenvelder keerde in 1988 terug naar de club van Valentin, die ondertussen op zijn minst legendarisch mocht genoemd worden. Steaua moest in de jaren 70 en begin jaren 80 opboksen tegen moordende concurrentie, niet in het minst van de burens van Dinamo. De club van het Ministerie van Binnenlandse Zaken won tussen 1970 en 1984 maar liefst zeven titels. Een doorn in het oog van aartsrivaal Steaua, dat zich tevreden moest stellen met een rist aan bekerzeges en een verdienstelijke kwartfinale van de Europacup in 1972. Valentin, vandaag de dag 71 jaar oud en de enige nog levende zoon van de dictator, slaagde erin om een generatie van talentvolle jongeren naar Steaua te lokken. Dat wierp in 1985 zijn vruchten af. Na 6 jaar droogte won de club nog eens de landstitel en won het de ‘Eeuwige Derby’ tegen Dinamo met maar liefst 5-0, nog steeds de grootste zege van Steaua in deze bijzondere rivaliteit.

In het daaropvolgende seizoen mocht Steaua zich tonen op het Europese kampioenenbal. Het kreeg een waanzinnig gunstige loting in de schoot geworpen met achtereenvolgens het Deense Vejle, het Hongaarse Honved en het Finse Lahti, schakelde in de halve finales het Anderlecht van trainer Arie Haan uit en mocht zich als eerste Roemeense club ooit opmaken voor een Europese finale. Geen cent werd gegeven voor de kansen van Steaua, dat in Sevilla topfavoriet én thuisploeg Barcelona moest bekampen. De geoliede machine van trainer Emerich Jenei hield echter stand en sleepte strafschoppen uit de brand. Daarin ontpopte doelman Helmuth Duckadam zich tot ‘de Held van Sevilla’ door vier strafschoppen te stoppen, nog steeds een unicum in de Europese voetbalgeschiedenis.

HET BUITENAARDSE MILAN

Minea, wiens status als topvoetballer enkel nog gegroeid was in Scornicesti, verkiest dan ook Steaua boven stadsgenoot Dinamo van succetrainer Mircea Lucescu. Drie jaar na de zege tegen Barcelona was Steaua zowaar nog sterker geworden. Het protectionistische beleid van de club wierp duidelijk zijn vruchten af. De Roemenen maakten brandhout van achtereenvolgens Sparta Praag, Spartak Moskou, IFK Göteborg en Galatasaray. De 22 doelpunten in 8 wedstrijden werden gecreëerd door

Foto Koen De Vuyst

▲ Daniel Minea, toen en nu.

een stevige organisatie en vooral een aartsgevaarlijk trio in de aanval: Marius Lăcătuș, Victor Pițurcă en 's lands beste speler aller tijden, Gheorghe Hagi. *“Een speler met ongeziene talenten,”* weet Minea, *“maar zeker geen arrogante man. Hagi is trouwens één van de weinige mensen die goed bezig is in het Roemeense voetbal met zijn jeugdacademie.”* Sinds ‘De Maradona van de Karpaten’ in 2009 de club Viitorul Constanța opstartte in de derde afdeling om er zijn academici te stallen, rijgen de ‘Hagi Boys’ de successen aan elkaar. In 2017 werd de club zelfs landskampioen met een team van een gemiddelde leeftijd van 22,2 jaar oud.

Minea belandde met het team op het veld van Galatasaray. Ook in de hel van Istanbul hield Steaua moeiteloos stand: het behaalde een 1-1 gelijkspel, nadat thuis de Turken werden verslagen met maar liefst 4-0! Steaua was dan ook zeker niet de underdog die het drie jaar eerder was. De

ploeg uit de hoofdstad had een flinke brok moeten worden voor de tegenstander in de finale. Maar was Steaua pure wereldklasse, dan kon de tegenstander anno 1989, AC Milan, gerust als buitenaards worden gecatalogeerd. *“We speelden zeker geen goede wedstrijd,”* weet Daniel, *“maar Milan was gewoon ook veel te sterk.”* Het is wellicht één van de sterkste teams die de Rossoneri ooit in stelling brachten: de Italiaanse tactici als Franco Baresi, Alessandro Costacurta, Paolo Maldini, Roberto Donadoni en Carlo Ancelotti werden in een perfect geheel gegoten met de Hollandse bravoure van het trio Frank Rijkaard, Ruud Gullit en Marco Van Basten. Ga er maar aanstaan, natuurlijk, wetende dat zelfs de Koninklijke uit Madrid in de halve finales wit van schrik moest afdruipten met een 5-1-pandoering over twee wedstrijden. Bovendien bestond het overgrote deel van de 97.000 toeschouwers op Nou Camp uit Milanezen die hun ploeg in een helse sfeer vooruit stuwden.

Terwijl onze gastheer poseert achter zijn tapkraan, haalt hij zich ook een verbroken belofte voor de geest. *“Ons was voor het behalen van de finale een auto beloofd door onze hoofdsponsor Ford, maar zelfs die kregen we niet!”* Iedereen gelijk voor de communistische wet en dus geen privileges voor de voetbalhelden, die nochtans het land fier hadden gemaakt. Meer dan een mooie herinnering heeft Minea dus niet overgehouden aan zijn finale op het kampioenenbal. Zelfs zijn truitje van Frank Rijkaard heeft hij aan een vriend geschonken.

EXODUS

Toen enkele maanden later Ceaușescu werd opgeknoopt en het doek viel over communistisch Roemenië, kwam er ook een einde aan de hoogconjunctuur van Steaua. De talentvolle lichting verspreidde zich razendsnel over Europa, maar Minea vond niet meteen een uitweg uit de virtuele voetbalgevangenis die hem nu al jaren in haar greep hield. *“Na een zomertornooi in La Coruña konden mijn ploegmaat Bumbescu en ik naar Logroñés in de Spaanse hoogste klasse, maar plots vroeg de club een absurde transfersom, alsof we nog steeds enorme toptalenten waren ...”*

En zo belandde de Roemeen in de herfst van zijn loopbaan niet in de zonnige Primera Division, maar in de grijze Belgische Tweede Klasse. Het betekende achteraf bekeken het begin van een nieuw leven voor Minea, die vijf jaar bij Sint-Niklaas zou spelen om daarna de professionele schoenen aan de haak te hangen. Hij stichtte een gezin en startte een loopbaan in de horeca als uitbater van *Casa Alba*. Bijna dertig jaar later heeft hij alvast geen spijt van die keuze, zo blijkt als hij een overzicht geeft van alle horecazaken die hij met plezier uitbaatte in het verleden.

Want terwijl praktisch al zijn ploegmaats tegenwoordig actief zijn als trainers, scouts of welke job clubs ook maar uitvinden om ex-spelers aan het werk te houden, heeft Minea al lang geleden beslist om zich niet meer actief met het spelletje bezig te houden. *“Tot mijn veertigste heb ik gevoetbald. Cafévoetbal en zaalvoetbal. Ieder jaar werden we kampioen en maakten we veel plezier. Ik scoorde als verdediger tientallen goals, meestal op vrije trap.”* Hij vertelt het zichtbaar geamuseerd, alsof deze tijd als amateurvoetballer hem meer spelvreugde

opleverde dan zijn tijden als lid van het team dat op één wedstrijd na bijna zorgde voor de treble in Roemenië en Europa. Het siert de Roemeen die zonder gevoel voor overdrijving of sterallures heel nuchter terugkijkt op een nochtans fenomenale loopbaan.

Zijn ploegmakers uit de finale hoort of ziet Daniel niet veel meer. Op 7 mei 2016 ontmoetten de helden uit de finale 1986 elkaar wel in Brussel en trok ook Minea naar onze hoofdstad. Niet zozeer een symbolische plek – al schakelde Steaua in de halve finale wel Anderlecht uit – maar wel de locatie van het Europees Parlement. Daar kaartten de voormalige vedetten de vaak schrijnende financiële toestand aan van de Roemeense topatleten onder het communistische regime van weleer, die vandaag de dag vaak in armoede leven. *“In Roemenië is er zelfs een wachtlijst voor ex-atleten om een degelijk pensioen te krijgen. Elke keer als er iemand overlijdt, komt er een plaatsje vrij”*, zucht Daniel, die ook het verhaal van Lucian Bălan aanhaalt. De spits, invaller in de finale van 1989, die op een blauwe maandag nog bij Beerschot speelde, viel na zijn actieve voetballoopbaan in een zwart gat en pleegde uiteindelijk in 2015 zelfmoord na een leven vol moeilijkheden.

Ons hartelijk gesprek met Daniel Minea zit erop. De man die zich ooit kranig weerde tegen de Rossoneri in een finale van de Europacup, moet morgen vroeg op, want dan is het markt en komen de dorpelingen al eens graag een pintje drinken. En 's avonds is er Champions League op tv, want dan strijden de vetbetaalde voetbalvedetten van vandaag voor een plek in de kwartfinale. Van Roemeense ploegen is er al lang geen sprake meer ...

AC MILAN

STEAUA BOEKAREST

RANK ONE

ON YOUR MARKS

Rank One is a Belgian clothing brand founded in 2018. We design and produce men's wear for everyone who wants to make a step forward, who wants to conquer a setback, who wants to feel like a winner. Every small step is a victory in pushing your boundaries!

rankoneshop.com

**De notaris denkt
en tekent met
u mee!**

www.notaris.be

**Stationstraat 19A
9170 Sint-Gillis-Waas**

**www.soccercenterwaasland.be
info@soccercenterwaasland.be**

Tel 03 770 73 64

bakkerij
VAN MIEGHEM

**Leon Labystraat 57
9120 Beveren**

Tel 03 775 67 25

D & A
drukwerk • video

**Geboortekaartjes
Huwelijksuitnodigingen
Jubileumkaarten**

**5% korting voor
lezers van Catenaccio**

**Moretusstraat 10
9120 BEVEREN
0473 88 38 99
www.d-en-a.be
dena2@skynet.be**

Slagerij
De Smedt

Wim & Christine

**Leurshoek 2 - Beveren
Tel 03 775 71 41**

**www.slagerijdesmedt.be
info@slagerijdesmedt.be**

Gesloten op dinsdag

MICHEL HOORENS

GEK OF GENIAAL

BRERA FC

Foto Ragnhild Haarstad | Walter Zenga in 1987

GEK OF GENIAAL

“We want to be ‘the third football team of Milan’, not through category, but thanks to the cultural, social and sporty projects that give life to the Brera Football Club.” Dat is de ambitieuze doelstelling van voorzitter Alessandro Aleotti die te lezen staat op de website van Brera FC. Een mooie ideologie, uiteraard, maar hoe speel je zo iets klaar in een metropool van maar liefst 1,3 miljoen inwoners waar de volledige voetbalscene al decennialang draait om de twee grootmachten AC en Inter? Catenaccio zocht het voor u uit en maakte kennis met een ploeg vol passie en knotsgekke verhalen!

OP ZOEK NAAR DE ROOTS

De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat we eerder toevallig bij Brera FC zijn aanbeland. Wanneer de reismicrobe andermaal toeslaat, brengen de goedkoopste vliegtickets tijdens de kerstperiode ons naar Milaan, de modestad bij uitstek. Aangezien mode en shoppen niet meteen ons ding zijn, kopen we alvast een ticket voor de topper Inter-Napoli. Een wedstrijd die beide teams maar beter winnen, als ze enigszins in het spoor willen blijven van het oppermachtige Juventus. Na wat opzoekwerk van onze redactie omtrent Gianni Brera, een controversiële maar gerespecteerde sportjournalist en destijds fervent promotor van de defensieve speelstijl *catenaccio*, ontdekken we het bestaan van een voetbalclub in Milaan die zowaar luistert naar de naam Brera FC. Een uitgelezen kans om een bezoek te brengen aan de geestelijke vader van deze speelstijl, waaraan ons magazine zijn naam ontleent.

Een afspraak regelen met Brera FC blijkt dan weer niet zo eenvoudig. We mailen herhaaldelijk maar zonder een antwoord te krijgen. Via het officiële Instagram-account lukt het dan toch om iemand van de club te bereiken. De competitie ligt tijdens de kerstperiode helaas stil. We spreken dan maar af om een training bij te wonen. Het metronetwerk van Milaan geeft een verouderde indruk, maar blijkt nog steeds perfect te werken en is tevens de ideale

manier om in alle uithoeken van de stad te geraken. Wij kiezen voor metrolijn 2 en stappen uit bij Famagosta, een halte in de wijk Sant’Ambrogio. De training vindt plaats op het hoofdveld van La Spezia, een zesdeklasser en niet te verwarren met Spezia Calcio, spelende in de Serie B. Zowel Brera FC als La Spezia trainen vanavond op hetzelfde moment, waardoor ieder team slechts één helft van het in een misttapijt gedompeld kunstgrasveld voor zijn rekening kan nemen. Een speler van La Spezia, Cherif Ibrahim, blijft tijdens de opwarming opvallend lang rondcirkelen aan de middenlijn alsof hij geen keuze kan maken bij welk team aan te sluiten vandaag. Hij maakte pas recent de overstap van Brera naar La Spezia.

De spelers van Brera FC stromen met mondjesmaat toe en ook Leonardo Aleotti is op het appel. Leonardo, de zoon van voorzitter Alessandro Aleotti, is teammanager van de ploeg én blijkt tevens de man achter het Instagramaccount te zijn. Leonardo, een jonge kerel met een bijzonder vlotte babbel, is in het bezit van een gsm die onophoudelijk rinkelt, zoals dat hoort bij een manager. Wat meteen opvalt, is de multiculturele samenstelling van het team, maar daarover later meer.

De teammanager vertelt ons in de dug-out langsheen het speelveld wat meer over het ontstaan van het team. Om geen schade op

te lopen door over en weer vliegende ballen – aan de afwerking op doel is zeker nog werk – zetten we het gesprek verder in een ‘verwarmde’ tent vlakbij het oefencomplex. Alessandro Aleotti, voorzitter van de ploeg, zet zich mee aan tafel en overhandigt ons meteen vol trots een groenzwarte sjaal en een zelf geschreven boek over de geschiedenis van zijn club. We maken kennis met een typische Italiaan, modieus gekleed en druk gesticulerend, maar ook zeer innemend en met de duidelijke missie om het Italiaanse voetballandschap meer kleur geven. Zoon Leonardo wordt voor het vervolg van het gesprek door vader het zwijgen opgelegd en komt verder enkel tussenbeide voor het vertalen van enkele Italiaanse woorden naar het Engels.

De voorzitter zelf begint aan een monoloog. Die kan ik ternauwernood onderbreken om te vragen naar de link met de legendarische sportjournalist Gianni Brera, waarop de voorzitter me doodleuk toevertrouwt dat de ploegnaam helemaal geen verwijzing is naar de achternaam van de journalist. Niet meteen het antwoord waarop we gerekend hebben, maar wel het begin van een uitzonderlijk relaas.

WALTER ZENGA

Het verhaal van Brera FC begint in het jaar 2000 en dat gaat in Italië niet onopgemerkt voorbij. De ploeg uit Milaan gaat na de overname van het stamnummer van Atletico Milano van start in de Serie D, het vierde niveau in Italië. Kosten noch moeite worden gespaard om het nieuwe project in de schijnwerpers te plaatsen. De ploeg speelt zijn thuismatches in de speciaal heropende en mythische Arena Gianni Brera. Die ligt niet toevallig in het district Brera, het creatieve en bruisende hart van Milaan, met tal van historische gebouwen, fashion winkels, eettentjes en hippe bars waar toeristen en locals graag vertoeven. Het artistieke aspect komt ook terug in het logo van de club, ontworpen door Fernando De Filippi, directeur van de bekende kunstacademie Accademia delle Belle Arti, ook gelegen in het Brera-district. Daarmee is het mysterie omtrent de naamkeuze ook meteen van de baan! Bovendien haalt Brera FC met Radio 105 een bekende radiozender in Italië binnen als hoofdsponsor.

Als kers op de taart slaagt voorzitter Aleotti erin om niemand minder dan Walter Zenga

te strikken als hoofdcoach. De Italiaan was jarenlang het uiterst betrouwbare sluitstuk van Inter Milaan en de Squadra Azzurri en werd maar liefst driemaal op rij verkozen tot wereldkeeper van het jaar (een prestigieuze trofee die sinds 1987 uitgereikt wordt en waarvan Jean-Marie Pfaff de eerste editie op zijn schoorsteen mocht zetten). Zenga had zijn populariteit als keeper te danken aan spectaculaire saves en zijn gave om penalty's te stoppen, maar zeker ook aan zijn leiderschap en temperament.

De verwachtingen rond het nieuwe team zijn dan ook hooggespannen. De omkadering rondom het veld is tot in de puntjes geregeld, maar de voetbal-knowhow en kwaliteit tussen de lijnen, waar het uiteindelijk toch om draait, is helaas niet van dezelfde orde. De wegen van Zenga en Brera scheiden nog voor het einde van het seizoen in onderling overleg en de ploeg sluit de competitie af als rode lantaarn. Desondanks spreekt de flamboyante voorzitter nog steeds vol bewondering over zijn aimabele ex-trainer die zich ook kortstondig aan een poging als acteur waagde. Zenga begint na zijn korte doortocht als coach bij de groenzwarten aan een nomadentocht met passages bij onder meer Steaua Boekarest, Red Star Belgrado, Palermo, Al-Nasr en Wolverhampton. Wanneer we dit schrijven, is hij met tweedeklasser Venezia FC in een spannende degradatiestrijd verwickeld.

De degradatie van Brera is niet meteen de start waarop de club en zijn voorzitter gehoopt hadden en ook de volgende jaren daalt het team steeds verder af naar de laagste regionen van het Italiaanse voetbal. Negentien jaar na de start van het project speelt Brera FC in de zevende (!) klasse. Toch blijft de club verbazen en is ze springlevend ...

MILANOMONDO

Dat het team na negentien jaar, ondanks een gebrek aan sportieve successen, nog steeds in de belangstelling komt, hoeft niet te verwonderen. De flamboyante voorzitter zit niet om een stunt meer of minder verlegen. Voor Alessandro gaat voetbal dan ook veel verder dan die luttele 90 minuten wedstrijd tijdens het weekend. De Italiaan gebruikt het voetbal als een sterk medium om problemen zoals racisme aan te kaarten, om mensen uit verschillende culturen te laten samenspelen en ze dichterbij elkaar

Walter Zenga als coach van Brera FC. ▲

te brengen. Plezier beleven aan het spelletje staat daarbij altijd centraal.

Aleotti is met de oprichting van Brera FC niet aan zijn proefstuk toe. Hij organiseerde eerder al MilanoMondo, een 'wereldkampioenschap' in Milaan waaraan 16 landen deelnamen, of beter gezegd, vertegenwoordigd werden door spelers uit migrantengemeenschappen in Italië. Het toernooi vond plaats in de Velodromo Vigorelli, een stadion uit 1935 dat recent volledig gerenoveerd werd en plaats biedt aan 9000 toeschouwers. Naast voornamelijk American football-wedstrijden werden er in de mythische sportarena ook talloze concerten georganiseerd, zoals van The Beatles en Led Zeppelin. Deelnemende ploegen aan het toernooi waren onder meer Albanië, Argentinië, Kameroen, Sri Lanka en Kaapverdië. Het is hier dat de journalist en uitgever van beroep de mosterd haalt en de sociale kracht van voetbal ontdekt. Het toernooi kreeg heel wat media-aandacht,

bracht verschillende gemeenschappen samen (die op regelmatige basis verder 'interlands' bleven spelen tegen elkaar) en toonde de impact van voetbal op het immigratiebeleid. De Italiaan besloot een voetbalteam op te richten om zo zijn visie verder door te kunnen drukken.

Opkomen voor mensen van vreemde origine is in Italië nog steeds niet evident. Tot op vandaag zorgt het immigratievraagstuk voor veel problemen in Italië en zeker in de provincie Lombardije, waarvan Milaan de hoofdstad is. In deze regio wint de politieke partij Lega Nord nog steeds aan macht. Deze partij streefde in het verleden naar een onafhankelijk Noord-Italiaanse staat onder de naam Padania. De instroom van vluchtelingen past niet bepaald in het plaatje van deze extreemrechtse partij, wiens leider, Matteo Salvini, bij de laatste nationale verkiezingen een immense overwinning mocht optekenen en zo de plak zwaait in de republiek.

GIANNI BRERA

Nog voor de start van de avonturen van Alessandro Aleotti begreep de legendarische Padaanse journalist Gianni Brera al de kracht van het voetbal op politieke bewegingen. Hij nam het steevast op voor de 'working class'.

Gianni Brera, geboren in Pavia, een regio ten zuiden van Milaan, wordt vaak beschouwd als pionier in de journalistiek, en wel omwille van zijn vernieuwende en gedetailleerde stijl waarmee hij de belangrijkste bijzaak ter wereld analyseerde. De gerespecteerde schrijver stond bekend om zijn voetbalinzicht en kritische analyses en gaat de geschiedenis in als jongste redacteur ooit van de legendarische roze sportkrant 'La Gazzetta dello Sport', gevestigd in Milaan. Brera dweept met het in de jaren 50 in Italië geïntroduceerde catenaccio en liet geen moment onbenut om zijn liefde voor de ultradefensieve speelstijl van de daken te schreeuwen. Een perfect georkestreerde 0-0 bracht hem in hogere sferen. De schrijver was dan ook een groot voorstander van de Argentijnse trainer Helenio Herrera, die tijdens de jaren 60 bij Inter geweldige resultaten behaalde dankzij deze defensieve speelstijl. De speelwijze catenaccio werd evenwel slechts verfijnd door de Argentijn, want het was de Oostenrijker Karl Rappan die het systeem installeerde als bondscoach van Zwitserland in de jaren 30 en 40.

In 2002, tien jaar na de dood van Gianni Brera, werd de mythische Civic Arena als eerbetoon aan de gewaardeerde schrijver en redacteur omgedoopt tot Arena Gianni Brera. De fabelachtige arena werd reeds in 1807 geopend en doet sindsdien dienst als multifunctioneel stadion. Van 1930 tot 1958 speelde Inter hier zijn thuismatchen. Tijdens ons verblijf brachten wij een bezoek aan de voetbaltempel gelegen in het Sempione park, een populaire uitvalsbasis voor joggers. Hoewel de Arena Gianni Brera vrij toegankelijk is voor het publiek, zijn we hier tijdens ons bezoek alleen. Vanop de middenstip proberen we ons de sfeer van vervlogen dagen voor de geest te halen. Noch de erbarmelijke staat van het terrein, noch de om het speelveld lopende atletiekpiste uit de vorige eeuw kunnen verhinderen dat de arena ook vandaag nog authenticiteit en magie uitstraalt.

Bij de opstart van Brera FC in 2000 kreeg de club toestemming om het stadion opnieuw in gebruik te nemen. Het 'derde team' van de stad mocht als enige voetbalteam zijn thuismatchen spelen in hartje Milaan, terwijl de twee voetbalreuzen van de stad inmiddels uitgeweken waren naar een buitenwijk. Deze opmerkelijke stunt kreeg dan ook de nodige persaandacht. Na protest van andere teams over de abominabele staat van het veld dat slechts wordt verlicht door twee in plaats van vier verlichtingspalen, is Brera FC dit seizoen echter moeten uitwijken naar een ander stadion. Renovatiewerken staan op de planning en de club hoopt volgend seizoen opnieuw haar intrede te kunnen maken in de legendarische Arena Gianni Brera.

Foto Michiel Hoorens

**Op 5 juni 2002 kreeg Brera het stadion naar zich vernoemd. ▲
Het plakaat vermeldt: Milaan is dankbaar voor deze grootse journalist.**

Ook het Italiaanse voetbal zelf blijft niet gespaard van racistische incidenten. Wanneer we tijdens onze trip op een ijzig koude winteravond afzakken naar het Giuseppe Meazza-stadion voor de topper Inter-Napoli, zijn we live getuige van de herhaaldelijke racistische spreekwoorden aan het adres van Kalidou Koulibaly (ex- Racing Genk), die het toneel tot groot jolijt van de Inter-fans vroegtijdig moet verlaten met een rode kaart. Het schandaal zorgt voor heel wat oproer in Italië en Inter moet als straf twee wedstrijden achter gesloten deuren afspelen.

Dat voorzitter Aleotti lak heeft aan racisme, bewijst de samenstelling van zijn team. Momenteel bestaat de selectie van het eerste elftal en U19 voornamelijk uit vluchtelingen uit Kameroen, Gambia en Mali. De voorzitter haalt een belangrijk punt aan voor de integratie van vluchtelingen in de samenleving. "Tijdens

een voetbalwedstrijd is iedere speler gelijk, ongeacht zijn afkomst, en worden spelers enkel beoordeeld op hun voetballende kwaliteiten. Brera FC hamert er dan ook sterk op dat de trainer iedere pion binnen het elftal in de eerste plaats als speler behandelt. Zo bouwen ze mee aan de waardigheid en integratie van de vluchtelingen in de club en uiteindelijk ook in de maatschappij." Aleotti laakt ook de houding van andere Italiaanse ploegen, waar jeugdspelers van vreemde origine volgens hem nog steeds geen evenwaardige kansen krijgen, ondanks hun onmiskenbare talent. Spelers van Brera FC zelf krijgen ook wel eens te maken met racisme. Meermaals volgen ongepaste reacties van fans van de tegenpartij, die een nederlaag van hun favoriete team maar moeilijk kunnen verkroppen. Ook een teamfoto met voornamelijk Afrikaanse spelers lokte onlangs nog de nodige reacties uit op de sociale mediakanalen van de club. Er kwamen meerdere negatieve en

Foto Brera FC

▲ Voorzitter Alessandro Aleotti stelt zijn nieuwe shirts voor in de straten van Milaan.

racistische reacties op de samenstelling van het team, gevolgd door heel wat afkeur op die reacties. Het draaide uiteindelijk uit op een interessant maatschappelijk debat ...

Niet alle projecten van het team zijn trouwens altijd even politiek geladen en meerdere stunts zijn amper au sérieux te nemen. Zo geeft de voorzitter bijvoorbeeld eigen 'Brera-geldbiljetten' uit en krijgt hij de spelers zelfs zo ver dat ze bereid zijn om op deze manier uitbetaald te worden. Spelers kunnen de waardebons omruilen bij lokale sponsors en deelnemende zaken (zoals onder andere een ijssalon). Van Alessandro mag er heus wat meer gelachen worden in de saaie voetbalwereld. Daarom ontwerpt het team in 2003 een provocerende naaktkalender die luistert naar de naam 'tette & Brera', letterlijk vertaald 'tetten en Brera'. Zowel de tegenpartij als de scheidsrechter krijgen dat seizoen voor aanvang van elke wedstrijd een 'artistiek'

exemplaar overhandigd met als enige boodschap dat ze het voetbal, zeker op lager niveau, niet zo serieus moeten opvatten en meer moeten genieten van het spelletje.

FREEOPERA BRERA

Het team van Brera is zeker niet altijd even Afrikaans getint geweest. Tijdens het seizoen 2003-2004 bijvoorbeeld bestaat het voltallige elftal uit Argentijnen, allen in het bezit van de dubbele nationaliteit. De meeste spelers zijn geboren en getogen in Italië, nadat hun grootouders naar hier gemigreerd zijn. Dankzij een samenwerking met de firma Eurobaines en de Argentijnse topclub River Plate gaat Brera de uitdaging aan om een competitief team bestaande uit enkel Italo-Argentijnen op de been te brengen. De ideale mix tussen Italiaanse strijkracht, aangevuld met een vleugje Argentijnse elegantie legt het team geen windeieren en na de heenronde staat het op

de eerste plaats in het klassement. Helaas komt er een kink in de kabel en wordt de samenwerking halverwege het seizoen stopgezet. De beste Argentijnen verlaten het team en Brera sluit het seizoen af op een 3e plaats. Het loopt zo op een haar na de promotie en terugkeer naar de Serie D mis.

Alsof wekelijks een volledig Argentijns team op de mat brengen nog niet straf genoeg is, sluit Brera in datzelfde seizoen een samenwerkingsakkoord met de Opera-gevangenis in Milaan. Het is de eerste keer dat een gevangenteam van de bevoegde instanties toestemming krijgt om deel te nemen aan een officiële competitie, de Terza Categoria of het allerlaatste niveau in Italië bestaande uit 232 provinciale afdelingen. Een belangrijke voorwaarde om te mogen deelnemen is wel dat het team alle wedstrijden 'thuis' en dus tussen de gevangentemuren moet afwerken. Spelers van bezoekende teams moeten zich voorafgaand aan de partij eerst aanmelden en zich een weg banen door de paspoortcontrole en screening alvorens toegang te krijgen tot het speelveld. Het levert hilarische taferelen op. Het sociaal project krijgt wereldwijd pers aandacht en de bekende Italiaanse staatszender RAI brengt zelfs het volledige seizoen verslag uit en zorgt er mee voor dat de gevangenen plots een 'gezicht' krijgen. Brera zet zijn voltallige staf ter beschikking van de bonte verzameling en zorgt voor een uiterst professionele omkadering. Als klap op de vuurpijl slaagt het team er ook nog in om de promotie af te dwingen.

DE JAREN VAN BEZINNING

In het seizoen 2009-2010, tien jaar na het ontstaan van de club, zijn de sportieve resultaten nog steeds ondermaats en is de ploeg inmiddels afgezakt naar Promozione op regionaal niveau. De voorzitter heeft zijn buik vol van competitievoetbal en de club besluit om een periode van bezinning in te lassen. Brera zou Brera niet zijn als het niet af en toe van zich laat horen. Tijdens de sabbatical ziet de 'niet-competitieve voetbalschool' het levenslicht. *"Ik verzeker de ouders steevast dat hun zoon of dochter na het doorlopen van onze voetbalschool geen aanspraak zal maken op een veelbelovende voetbalcarrière, maar ik garandeer wel dat ieder kind ontzettend veel plezier zal beleven",* grijnst Alessandro. *"Dankzij de niet-competitieve aanpak kunnen kinderen*

trouwens op een andere manier met elkaar omgaan en wordt niemand buitengesloten, zoals jammer genoeg bij de meeste voetbalploegen wel het geval is", besluit de voorzitter.

Tijdens de bezinningsperiode neemt Brera ook deel aan het prestigieuze jeugdtoernooi van Viareggio. Het internationaal gerenommeerde toernooi, waaraan jaarlijks jeugdteams van over heel de wereld deelnemen en scouts elkaar langs de zijlijn staan te verdringen om een nieuw toptalent te ontdekken, ging van start in 1943. Anderlecht wist als enige Belgische ploeg ooit het toernooi te winnen. In 2013 zorgde paars-wit voor een verrassing van formaat door AC Milan in de finale te vernederen met een 0-3 score na onder meer twee doelpunten van de aalvlugge Ghanees Frank Acheampong (nu bij het Chinese Tianjin Teda). Davy Roef zou dat jaar verkozen worden tot doelman van het toernooi. In het seizoen 2011/2012 verbaast Brera opnieuw door deel te nemen aan het toernooi onder de naam Brera Emergence Gabon, een team dat uitsluitend jonge spelers uit de West-Afrikaanse staat in zijn rangen telt. Na twee nederlagen en een verdienstelijke overwinning strandt het team in de eerste ronde.

BRERA IS BACK

Na de bezinningsperiode probeert de club een doorstart te maken en kiest ze ervoor om opnieuw deel te nemen aan competitievoetbal. Het team start in het seizoen 2012-2013 in de 'seconda categoria' op regionaal niveau. De voorzitter beseft dat de sociale projecten van de ploeg moeilijk te rijmen zijn met het behalen van resultaten en gooit het alweer over een andere boeg. De club probeert meer betrokkenheid te creëren bij het publiek door elke supporter tijdens thuismatchen gratis toegang te verlenen tot de magische Arena Gianni Brera.

Het team speelt een goed seizoen, maar strandt na play-offs op enkele punten van de promotie. Nog steeds is de veeleisende voorzitter niet tevreden en in het midden van het daaropvolgende seizoen besloot hij halsoverkop alle spelers de laan uit te sturen. Brera gaat door met uitsluitend pure liefhebbers die enkel in het weekend een wedstrijd spelen en het seizoen uitdoen zonder te trainen. De kern wordt

Foto Michiel Hoorens

▲ De Arena Gianni Brera, een pareltje in het centrum van Milaan.

samengesteld uit ervaren rotten die eerder hun strepen verdiend hebben in de lagere regionen van het Italiaanse voetbal. Brera FC, het enige team dat deelneemt aan de competitie zonder te trainen, presteert boven de verwachtingen en de teamgeest is zo goed dat Brera ook het seizoen 2014/2015 aanvat zonder te trainen. Na nog enkele gerichte aankopen kent het sprookje de mooiste mogelijke afloop ... met titel en promotie! Voorzitter Aleotti is bijzonder fier op de nieuwe stunt die de andere teams in competitie mooi te kijk zet. Dit ongelooflijke verhaal blijkt voor hem ook stof voor een nieuw boek.

ALTIJD ANDERS

Na een stevige handdruk staat de grillige voorzitter op en komt er een einde aan een indrukwekkende uiteenzetting. Nooit eerder maakten we kennis met zo'n speciale voorzitter en zo'n uitzonderlijke club. Brera

FC kan je onmogelijk in één hokje plaatsen of vergelijken met een ander team. De club blijft zich dagelijks heruitvinden en durft het – te pas en te onpas – over een totaal andere boeg te gooien. Ze laat het ook niet na de zwakkeren in de samenleving kansen te geven, zelfs al moet het daarvoor als eens tegen de schenen van de autoriteiten gestampt worden. Veel projecten, waarvan we er slechts een handvol belicht hebben, zijn op zijn minst bizar te noemen en talrijke ludieke acties zien maar korte tijd het levenslicht. De club is echter niet te beroerd om toe te geven dat zeker niet alle initiatieven slagen en dat ze vaak moeilijk te rijmen vallen met prestaties tussen de lijnen. Hoewel sportieve successen uitblijven en de nabije toekomst in dat opzicht ook niet meteen beterschap belooft, is Brera FC wel een verademing in een steeds zakelijker wordende en op prestaties gerichte voetbalwereld. Wij kijken alvast uit naar de volgende stunt!

PURE 'LOGOCA'

Bij Tout Puissant Mazembe hoeft het niet allemaal logisch te zijn. De club uit Lubumbashi werd in 1939 door Benedictijnse missionarissen opgericht als FC Saint-Georges, maar echt bekend werd ze pas onder de naam Tout Puissant Englebert, toen ze eind jaren 60 een legendarische status verwierf door tweemaal op rij de Afrikaanse Champions League te winnen.

De naam Englebert raakte in de loop der jaren zo vereenzelvigd met de vijfvoudige Afrikaanse kampioen – vandaar de vijf sterren in het logo – dat hij tot op de dag van vandaag in het logo van de club prijkt. Dat is opvallend, want het is niet meer of niet minder dan de naam van de hoofdsponsor tijdens de gouden jaren van de club, het Luikse bandenbedrijf Englebert, dat al in 1979 ter ziele ging.

De Luikse bandengigant heeft in de clubnaam intussen plaats moeten ruimen voor de bijnaam Mazembe, Swahili voor bulldozer. Niet omdat eigenaar en miljardair Moise Katumbi stinkend rijk is geworden met bouwmachines – hij maakt fortuin in de mijnindustrie – maar wel omdat de club menig tegenstander platwalst. Aangezien De Almachtige Bulldozer misschien toch wat pompeus overkomt, luidt de bijnaam van Congo's mooiste 'de Raven'. En dat ondanks een krokodil in het logo. Logisch, niet?

ALSTARTRONIC

Specialisatie starters
en alternatoren
voor oldtimers

Boerenkrijglaan 16

9120 Haasdonk

0475 68 68 93

(enkel op afspraak)

lybro

Software, web design, flyers

Branderslaan 32 - Temse

www.lybro.be

Verkoop Ford & Mazda
Bandencentrale | carrosserie | accessoires
www.waaslandautomotive.be

Bouwbedrijf De Nocker & Zn.

**Dijkstraat 95
9120 Beveren**

HORTA BEVEREN

Devlieghere

**Pareinpark 7
9120 Beveren**

Tel: 03/775 83 30

Fax: 03/775 50 96

beveren@horta.org

www.horta.org

Openingsuren:

ma - vr: 09u00-18u30

za: 09u00-18u00

zo: Gesloten

Waasland Auto Noord

ONDERHOUD - HERSTELLING - DEPANNAGE

Zandstraat 60 9170 - Sint-Pauwels

03 778 79 08

0495 65 60 48

**Black
Lit**

GINO VAN LOOY

ALLES OP EIGEN KRACHT

ZWARTE LEEUW

Foto Benny Antoniw

ALLES OP EIGEN KRACHT

Eén van de clubnamen die me altijd al enorm geïntrigeerd heeft, was Zwarte Leeuw Rijkevorsel. Rijkevorsel, daar kwam ik als kind snel achter, was een dorp in de Noorderkempen. Maar wat die Zwarte Leeuw erbij kwam doen, was me altijd een raadsel. Exact dertig jaar geleden beleefde de club haar hoogtepunt met het kampioenschap in derde klasse en vooral een bekercampagne die haar als derdeklasser tot in de kwartfinale van de Beker van België bracht. Onderweg schakelde het in de achtste finale het grote Antwerp van Georg Kessler uit. Een ideaal moment dus om de traditieclub te bezoeken en misschien het mysterie van de Zwarte Leeuw te ontrafelen.

KESSLER WAS GROOT IN DE NEDERLAAG

Het is een stormachtige voorjaarsnamiddag als ik richting Rijkevorsel rijd. Onderweg vraag ik me af wat ik zelf nog van die bekercampagne weet, ik was toen 15. Ik weet dat ze hun thuismatchen in de achtste en kwartfinale op het Lisp speelden en er staat me ook iets voor van een echte zwarte leeuw als mascotte, maar dat zal wel een kinderfantasie geweest zijn.

Ik heb afgesproken met Willy Fransen, toen supporter en huidig voorzitter, Luc Sysmans, toen een jonge fan en nu commercieel verantwoordelijke, en vooral Roger Kemland, zowel toen als nu sportief verantwoordelijke. Na de ontvangst in de vergaderzaal steekt Kemland onmiddellijk van wal, hij blijkt over een zeer goed geheugen te beschikken. "We beschikten toen ook gewoon over een goede ploeg," begint Kemland. "Twee jaar voordien waren we kampioen gespeeld in vierde klasse en het jaar voordien waren we tweede geworden in tweede klasse op een punt van Germinal Ekeren. Dat betekent dus dat je heel weinig matches verloren hebt in die twee seizoenen en dat je in de winning mood zit. Bij ons speelden ook spelers als doelman Kris De Fré die later naar Lierse vertrok, Paul Franken die naar Beerschot ging en Marc Adriaensen die in tweede klasse topschutter werd. Zelf had ik de ploeg de twee vorige seizoenen getraind. In het

seizoen 1988-1989 werden Eddy Lodewijckx en ik respectievelijk trainer en sportief verantwoordelijke. In 1989 won Zwarte Leeuw trouwens de Pappaertbeker, dat is een trofee voor de club die de langste ongeslagen reeks neerzet in een van de nationale afdelingen. Wij waren 27 matches op rij ongeslagen, maar Wim Donckers die bij ons speelde was vijftig matches op rij ongeslagen, want telkens we verloren, was hij er niet bij." (gelach)

Het vertrouwen zat dus goed voor aanvang van de bekercampagne, maar dat Zwarte Leeuw de kwartfinale zou bereiken, had natuurlijk niemand verwacht. "De eerste match die ik me herinner van die bekercampagne was die op Berchem, net voor de competitie begon, waar we met 1-2 wonnen. In het Allerheiligenweekend moesten we dan tegen Racing Genk, ook toen eersteklasser. Die schakelden we verdiend uit met 3-1." Willy Fransen pikt in: "Ik heb die match als supporter meegemaakt en dat was toen echt een straffe prestatie. We hebben die overwinning uitbundig gevierd tot 's morgens vroeg, dat was toen één groot feest."

Maar die zege tegen Genk zou maar het aperitief blijken voor het galadiner dat eraan kwam. "Die kwartfinale tegen Antwerp leefde echt wel bij ons. We konden onze thuismatchen niet meer op eigen veld spelen, omdat de capaciteit te klein was om alle supporters te kunnen ontvangen. We zakten dan af naar

▲ Helse sfeer in het Van Roeystadion.

Lierse om op het Lisp onze thuismatch af te werken. Tegen Antwerp had trainer Eddy Lodewijckx een goed plan ontworpen om de tegenstander op te vangen. Defensief zou ik het niet noemen, want als we de bal hadden, probeerden we eruit te komen. We slaagden erin om een keer te scoren op de Bosuil en Antwerp, dat uiteraard veel meer balbezit had, kon ook maar een keer scoren. Op het Lisp werd het een heel spannende match, maar we hielden stand met onze amateurs tegen profs als Van Rooy en Lehnhoff. Ik vond dat we verdiend doorstootten op basis van onze inzet en tactisch vermogen. Bij Antwerp zullen ze daar wellicht heel anders over denken, want zij hadden veel meer balbezit, maar wij stonden wel in de kwart finale."

Aan de zege tegen Antwerp is ook nog een mooie anekdote verbonden. "Voor het seizoen hadden wij een oefenmatch geregeld tegen Antwerp. Wij hadden natuurlijk gehoopt dat Antwerp hier met zijn sterkste ploeg zou

komen spelen, maar ze kwamen met een B-ploeg, dat viel tegen. Na de kwalificatie op het Lisp zongen onze spelers: 'Kessler, waar blijft die eerste ploeg! (lacht) Maar de eerlijkheid gebiedt me ook wel om te zeggen dat Kessler ons na de kwalificatie proficiat wenste en iedereen een hand gaf. Kessler was groot in de nederlaag en liet zien dat hij wel een man van stand was."

Luc Sysmans was ten tijde van de bekeractie elf jaar, maar hij kan het zich nog zo herinneren. "Ik ben uiteraard al die matches mee gaan kijken. Ik was hier jeugdspeler en ook een echte supporter. Kijk, hier dat ben ik. (toont een artikel met foto uit Gazet van Antwerpen waarop een klein jongetje boven op de hekken hangt) Hoewel ik toen nog zeer jong was, ben ik dat nooit vergeten, die campagne was echt onvergetelijk. Ik denk dat op Lierse toen wel een veertigtal supportersbussen uit Rijkevorsel en omstreken waren afgezakt, dat leefde hier

toen echt. Ik heb achteraf ook gehoord dat er zelfs een supportersbus uit Leper kwam. De reden was simpel: er was daar een café dat De Zwarte Leeuw heette en die mensen waren ons beginnen volgen en waren supporter geworden.”

Het sprookje zou pas stoppen in de kwartfinale tegen het grote KV Mechelen. “KV Mechelen had het jaar voordien de Beker der Bekerwinnaars gewonnen en zou dat seizoen kampioen spelen en opnieuw de halve finale van de ECII spelen. En daar moesten wij toen tegen met onze amateurs. Op Lierse zat het stampvol met meer dan 15000 toeschouwers. We speelden 1-1 gelijk en dat was een geweldige prestatie. Mechelen-trainer Aad De Mos vertrouwde het zaakje toch niet helemaal en hij is ons een paar keer komen scouten, dat op zich is al een eer. De terugwedstrijd moesten we fel verzwakt aanvatten, want we hadden wel wat geblesseerden. Tegen een ploeg met Preud’homme, Clijsters en Bosman weet je dan dat je voor een quasi onmogelijke opdracht staat. We verloren met 5-0 en het sprookje was uit.”

OP ÉÉN MATCH VAN EERSTE KLASSE

Althans, in de beker was het sprookje uit. Want Zwarte Leeuw zou in de competitie ook nog van zich doen spreken. “Uiteindelijk speelden we dat seizoen kampioen in Derde Klasse en promoveerden we naar Tweede Klasse, wat voor een club als Zwarte Leeuw een historische prestatie was. Ik moet zeggen dat de druk toen wel hoger lag, want voor de match stond hier al een tent klaar, ik was blij dat we die match wonnen. In die periode van eind jaren 80 tot begin jaren 90 beleefde Zwarte Leeuw zijn hoogtepunt. Toen we gepromoveerd waren naar Tweede Klasse besteedde Gazet van Antwerpen heel veel aandacht aan ons en dat vinden sponsors natuurlijk altijd interessant. We werden toen zo een beetje de club van de Noorderkempen en er kwamen bij ons ook voetballers die hoopten dat wij een springplank waren naar hoger, zoals bijvoorbeeld Bart De Roover, die later nog international geworden is.”

Het absolute hoogtepunt volgde in het seizoen 1989 -1990, het eerste seizoen in tweede klasse. “We deden gewoon door zoals we bezig waren en we pakten de eerste periodetitel. Dat betekende dat we al snel zeker waren van de eindronde. En in die eindronde deden we het ook fantastisch. In de laatste match hadden we thuis tegen

Racing Genk genoeg aan een gelijkspel om door te stoten naar eerste klasse. Maar Racing Genk was toen al een club met veel geld en profspelers als Ronny Gaspercic, Carmel Busuttil, Domenico Olivieri en Pierre Denier. Bij ons werkte iedereen, sommigen zelfs in de bouw en als die dan op een midweekmatch van een werf kwamen, zaten die niet al te fris meer. Door die overbelasting van een niet al te brede kern, kwamen we op het einde van de eindronde in de problemen. We hadden enkele geblesseerden en er moest te veel geschoven worden met spelers. Uiteindelijk verloren we tegen Genk met 2-7. Die uitslag doet misschien anders vermoeden, maar ik denk niet dat de spelers die match verkocht hebben. Iedereen zat gewoon door zijn krachten heen en Genk was gewoon een goede ploeg. Eén match van eerste klasse, het is bijna niet te geloven. Op sportief vlak zou dat onovertroffen geweest zijn, maar ik weet niet hoe het dan op extra-sportief vlak zou gelopen zijn. Maar soms als ik met enkele oud-spelers nog eens samen zit, zijn we daar wel over bezig, want het was uiteindelijk wel een unieke kans.” Luc Sysmans was ook aanwezig bij die verloren match tegen Genk. “Als 11-jarige maakt het niet uit of je tegen het grote Genk speelt of tegen Boom, als je verliest, ben je daar kapot van. Ik weet ook nog dat de Genk-supporters bij een van hun doelpunten van fanatisme door de omheining vielen, die beelden kwamen op TV en gingen heel België rond.”

DE JAREN 80 KOMEN NOOIT MEER TERUG

Maar zoals de oude Egyptenaren al wisten: niets blijft eeuwig duren en na de zeven vette jaren komen de zeven magere. Rijkvorsel ligt dan niet aan de Nijl, ook bij de Zwarte Leeuwen volgde een mindere periode. Na drie seizoenen in Tweede Klasse volgde dan de neergang, die pas zou stoppen in Eerste Provinciale, in het seizoen 2006-2007 degradeerde Zwarte Leeuw uit de nationale reeksen. Nu speelt het in derde amateurklasse, maar de ambitie ligt toch iets hoger.

Zo stormachtig het weer was enkele weken geleden bij het interview in het stadion van Zwarte Leeuw, zo’n mooi voorjaarsweer is het nu. De zon schijnt en de temperaturen zijn ook best aangenaam. Ideaal weer dus om de clash tussen de twee traditieclubs Zwarte Leeuw en Lyra-Lierse bij te wonen. Zwarte Leeuw heeft nog enkele punten nodig om zeker te zijn van het behoud, Lyra-Lierse doet nog volop mee in de strijd om een eindrondeticket, dus van een gezapige

DE ZWARTE LEEUW

De naam Zwarte Leeuw heeft altijd al tot de verbeelding gesproken. Het is zoiets als Rode Duivels, maar daarvan is de herkomst makkelijker te traceren. Een Waalse journalist, Pierre Walckiers, bedacht die naam na een heroïsche match tegen Nederland, waarin onze landgenoten streden als 'Rode Duivels'.

Bij Zwarte Leeuw is het niet zo eenvoudig om te achterhalen vanwaar de naam komt. Volgens de clubwebsite was de eerste voorzitter en tevens bedenker van de naam 'Zwarte Leeuw' wijlen de heer Jeroom Hellings. Maar waarom het een Zwarte Leeuw moest zijn, is niet duidelijk. Ook de gesprekspartners tijdens het interview kwamen niet verder dan dat het waarschijnlijk de naam was van een café waar de spelers bijeenkwamen en dat dienstdeed als sponsor. Ze zeiden wel dat ze vaak problemen hadden met hun vlag als ze in Wallonië moesten gaan spelen, want een Zwarte Leeuw-vlag nodigde in de jaren 80 met de Voerencrisis niet meteen uit tot een gezellig babbel.

De mooiste anekdote in verband met de naam is een foto die Luc Sysmans me toonde tijdens de rust van Zwarte Leeuw- Lyra-Lierse. Die verscheen in Gazet van Antwerpen na een bekermatch op Lierse. Op de foto staat de zoon van trainer Roger Kemland met naast hem ... een leeuwenwelp. Die waren ze ergens in Turnhout gaan halen en was als mascotte mee afgezakt naar het Lisp om voor de match mee het veld op te lopen. Dat is nog eens iets anders dan de geit van Keulen of de adelaar van Benfica. Omtrent de oorsprong van de naam tast men dus nog altijd in het duister. Misschien is dat maar best zo, want de fantasie zal altijd mooier zijn dan de realiteit.

eindeseizoensmatch zal geen sprake zijn. Hoop ik. De voortekenen zijn alvast gunstig, want als ik de hobbelige parking – ik voel me net in een of andere kermisattractie – oprijd, zie ik al van alle kanten mensen toestromen richting het Louis Van Roey Stadion. Het stadion is een ouderwets pareltje, maar de capaciteit van 6000 toeschouwers zal vandaag wel voldoende blijken.

Het toeschouwersaantal in de amateurreeksen is dramatisch gedaald sinds het begin van de eeuw. Een gemiddelde van 300 toeschouwers is voor veel clubs een succes, voor de meeste echter een dagdroom. Bij Zwarte Leeuw valt dat goed mee, ze hebben zelfs een eigen spionkop met eigen vlaggen en gele rookbommen. Ook hun spandoek met de slogan 'Alles op eigen kracht' wijst erop dat we hier te maken hebben met een traditieclub en die vergaan nooit. Al een half uur voor de match is het stadion goed gevuld en zit de sfeer er ook al in. Bij de meeste amateurclubs kan je een half uur voor de match al streakend het veld rondlopen, geen mens zal het opmerken. Op Zwarte Leeuw zingen beide supportersclans zich al de longen uit het lijf.

Ik wil graag weten hoe de echte trouwe fans de opgang en ondergang van hun trouwe club beleefd hebben. Geen betere gesprekspartners dan Jan en Mon die al sinds mensenheugenis de club volgen. *"Ik kom al zestig jaar kijken",* zegt Mon. *"Voor mij is dat de normaalste zaak van de wereld. Ik was er toen het goed ging en ook toen het minder ging, waren we hier. Supporter ben je in goede en kwade dagen. Vroeger ging ik ook nog mee op verplaatsing, naar dorpjes in Wallonië waar je de namen amper van kende. Een paar uur in auto of bus, daar zat ik allemaal niet veel mee in. Nu kom ik alleen nog maar naar de thuismatchen kijken, maar ik mis er bijna geen enkele."*

Naar het hoogtepunt is het niet lang zoeken. *"Dat was het seizoen van die bekeractie en het jaar erna toen we bijna naar eerste gingen,"* zegt Jan. *"Voor een dorp als Rijkevorsel was dat echt ongelofelijk geweest eerste klasse. Maar ik weet niet of de club dat had aangekund op organisatorisch vlak. Ik weet nog dat het stadion voor de laatste eindronde tegen Racing Genk overvol zat en dat de Genk-supporters daar achter het doel door de omheining gingen. Maar het zou natuurlijk wel mooi geweest zijn. Toen kwam er elke week ook veel volk kijken."*

Toen de resultaten afnamen, verminderde ook het aantal toeschouwers, maar een vaste kern bleef wel, zoals wij. Ik denk ook niet dat die gloriejeden nog gaan terugkomen, daarvoor gaat er nu te veel geld om in het voetbal en Zwarte Leeuw kan daar niet aan meedoen. Maar profvoetbal moet voor ons niet, tweede amateur zou al goed zijn. Vandaag is het natuurlijk een topdag met zoveel volk en sfeer. Normaal is hier een 400-tal supporters, nu gaan we toch naar de duizend. Of Zwarte Leeuw nu in Tweede Klasse speelt of in Eerste Provinciale maakt ons niet veel uit, we zullen om de veertien dagen komen kijken. Dat is ons leven."

CLASH DER CULTCLUBS

Zo moeten supporters natuurlijk zijn, kritisch in slechte dagen en zegedronken in goede dagen, maar wel altijd op post. Dat hebbend de supporters van Lyra-Lierse ook begrepen. Nadat Lierse vorig seizoen failliet ging, stapte een deel van de fans over naar de rivalen van Lyra, omdat ze zich daar meer in konden vinden dan in het project van ex-Antwerp-bestuurslid Luc Van Thillo, die met Lierse Kempenzonen een doorstart nam in Eerste Amateur. Lyra-Lierse gaf het begrip 'cultclub' een nieuwe dimensie: voor haar eerste match in Derde Klasse Amateurs kwamen liefst 2500 toeschouwers afgezakt, een aantal dat de meeste clubs uit die reeks amper in een heel seizoen zien passeren. Ook op verplaatsing heeft Lyra-Lierse altijd een horde fans mee die voor de sfeer zorgen. De meeste clubs zien Lyra-Lierse dan ook graag komen, ze zorgen stevast voor de beste recette van het seizoen. Dat is op Zwarte Leeuw niet anders. Het bezoekersvak zit vol, zo'n 400 Lyra-Liersefans zorgen ervoor dat het een thuismatch wordt voor hun club. Vocaal en qua aantal overtreffen ze hun Zwarte Leeuw-confraters, die nochtans ook hun best doen. Zo'n sfeer vind je op dit niveau nergens anders of het moest zijn bij die andere cultclub in Derde Amateur, Racing Mechelen.

Jammer genoeg overtreft wat er buiten de lijnen gebeurt, in grote mate wat er op het veld gebeurt. Want daar valt letterlijk niets te zien. De thuisploeg opteert duidelijk voor een punt, de bezoekers krijgen de plaatselijke bus niet verschoven. Maar een kniesoor die daarom maalt, daar draait het vandaag allemaal niet om. Vanavond is het voetbal van de supporters, zoals het altijd zou moeten zijn. De bezoekende

Foto Benny Antoniw

▲ Alles op eigen kracht.

fans houden niet op met zingen, ook al is er op het veld geen animo. Dat leidt soms tot vreemde taferelen. Ik ben met mijn buur aan het praten, maar plots stopt het gesprek, want hij moet invallen bij een of ander supporterslied, waarna hij daarna weer gewoon verder praat met mij. Wanneer de rode pyro's ontstoken worden, krijgt het Louis Van Roey-stadion de allures van een Zuid-Amerikaanse arena. Het levert een mooi lichtspektakel op, maar de scheidsrechter kan het niet waarderen, want hij legt het spel even stil wanneer er een pyro net naast het veld belandt. Daar stoort een echte supporter zich natuurlijk niet aan, want wat later ligt er opnieuw één op het veld. De Lyra-kapitein wil hem naast het veld gooien, maar hij raakt een spandoek dat uiteraard in brand vliegt. Algehele hilariteit, maar voor de scheidsrechter is dit reden genoeg om de speaker bij zich te roepen en te laten omroepen dat het gedaan moet zijn met dat vuurwerk.

De bezoekende fans besluiten niet meer olie op het vuur te werpen en gaan dan nog maar wat harder zingen. Op het veld gaat het van kwaad naar erger en het is dan ook geen wonder dat deze match op een 0-0 zal uitdraaien. Beide ploegen een puntje en dat is misschien maar best ook na een match waarin beide supporterclans reclame gemaakt hebben voor het amateurvoetbal. Ik was niet de enige die naar deze match was afgezakt omdat het een clash was tussen twee traditieclubs. Ik herken tussen de toeschouwers nog verschillende groundhoppers die hier ook hun hartje kwamen ophalen aan de nostalgie en passie.

Voor ik naar huis ga spring ik nog even binnen in de Vip-lounge, waar Luc Sysmans zit. Die had me nog iets beloofd na ons interview enkele weken geleden. Ook daar is het over de koppen lopen en Sysmans heeft dan ook zijn werk. Maar hij komt glimlachend zijn belofte na en toont me

Het Louis Van Roeystadion. ▲

het fotoboek Zwarte Eeuw dat hij heeft samengesteld. Alweer een mooi staaltje van clubliefde, dat me met een goed gevoel de nacht doet induiken. De Leeuwen, ze doen het inderdaad op eigen kracht.

CATENACCIO IS OP ZOEK!

Kent u een mooi, bijzonder of onderbelicht verhaal, dat perfect binnen het kader van Catenaccio Magazine zou kunnen passen? Aarzel dan niet om ons te contacteren! Onze redactie blijft op zoek naar sterke verhalen in binnen- en buitenland!

Heb je zelf een talent voor schrijven of fotograferen? Iedereen is welkom om zijn/haar werk of idee aan ons te bezorgen.

U kan ons bereiken via info@catenaccio-magazine.com.

Kafee
DE MOPS

**Gaverlandstraat 131-133
9120 Melsele**

tel: +32 3 755 59 57

fax: +32 3 755 59 58

www.demops.be

info@demops.be

Alle dagen open vanaf 09u30

EUROTHERM

VAN GEYSTELEN NV

Van Geystelen produceert ramen
en deuren van de hoogste
Belgische kwaliteit, zowel
voor particulieren als
voor bedrijven.

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

Openingsuren

Maandag tot vrijdag van 10u00 tot 18u00

Zaterdag op afspraak

Zondag en feestdagen gesloten

Londen, 27 april 1914 - Burnley en Liverpool staan voor het eerst in de finale van de FA Cup. Meer dan 170 treinen richting Londen worden ingelegd om de vele supporters naar de terreinen van Crystal Palace te brengen. Hoog bezoek in de buitenwijk van de hoofdstad, want voor de allereerste keer wordt de finale bijgewoond door de regerende koning George V. Een recordaantal van 74.093 officiële toeschouwers wordt geturfd, maar dat moeten er volgens officieuze bronnen zelfs meer dan 100.000 zijn geweest. In de eerste helft blijft het scorebord onaangeroerd, maar in de 57e minuut treft Burnley raak, wanneer ex-Evertonian Bert Freeman het enige doelpunt van de wedstrijd scoort. Het is nog steeds de enige FA Cup die The Clarets ooit konden winnen.

Op de foto zien we toeschouwers die ternauwernood proberen om de wedstrijd vanop hoge houten palen te bekijken.

www.facebook.com/oldfootballpictures

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 twitter.com/Catenaccio_mag
 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)
 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw Eskabee 1935

CATENACCIO 2 | MEI 2019